

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик, пуномоћници, браниоци су сви ту, оптужени такође.

Настављено 29.04.2004. године у 9,45 сати.

Констатује се да су приступила сва позвана лица, те да су присутни заменик тужиоца за ратне злочине, пуномоћници оштећених, сви окривљени и браниоци.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу.

Молим вас уведите сведоке. Галовић Илија, Филиповић Милан, Мишчевић Стеван, Радан Јован, Лакић Сениша, Ваљаревић Горан, Каталина Михајло и Маџарац Ранко. Да ли је можда данас приступио Цревар Марко?

Такође се констатује да су приступили сви позвани сведоци.

Господине или господо Галовићу, Филиповићу, Мишчевићу, Радане, Лакићу, Ваљаревићу, Каталина и Маџарац, саслушаћемо вас као сведоке Ви господине Маџарац добићете неке друге поуке, али ово што причам ове поуке односе се на све вас. Саслушаћемо вас као сведоке, дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговора, нисте у обавези да одговарате на питања чијим одговором би себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. У овом правцу, у овом смислу ви сте својевремено кад сте саслушавани у поступку истраге положили и заклетву за сведока и ја вам у том смислу скрећем пажњу на ту заклетву и обавезе које сте том приликом преузели.

Нека се из суднице удаље сви сведоци изузев Господина Галовића.

Потом су из суднице у засебну просторију упућени сведоци: Филиповић, Мишчевић, Радан, Лакић, Ваљаревић, Каталина и Маџарац, а претходно су сви од стране председника већа прописно упозорени и опоменути уз подсећање на заклетву за сведока.

Приступио сведок Галовић Илија.

Господине Галовићу име Вашег оца је:

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Ђуро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Столар сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: У Вуковару, Краља Петра Свачића бр. 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени:

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: 29.05.1947., Водотеч, општина Оточац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде присутне оптужене шесторице људи у првом реду ови што седе?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Познајем већину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ћемо видети шта то значи прецизније, али за сада да ли сте у неким сродбинским везама са њима, у завади?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Који о себи даје личне податке сагласно записнику о саслушању од 21.11.2003. године, па потом изјављује:

Разумели сте господине Галовићу оне поуке, причајте нам, новембар месец 1991. године или боље рећи 1991. године у Вуковару, видим Ви и данас живите у Вуковару, живели сте и пре тога вероватно.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па да вам кажем да су то били тешки дани, да је то било напетост, да се од маја месеца 1991. године почело формирати МУП, гарда и шта ја знам, да је било оптерећење много за Србе, да су пуцали по српским кућама, кафићима. Ја сам радио у Вутексу, радио сам на обезбеђењу, сваки дан сам вребао кад је пролазило улицом те нове полицајце како кажу какви су наоружани, носе пушке до глежња ка доле, мислим све је то било, то је био почетак, чак су и Вутекс напали, не сећам се датума али негде 20. петорица наоружаних, маскираних на капију 3 сата после поноћи кад сам ја био дежурни и један мој колега и ето то се тако завршило нису то вече успели, међутим друго вече су дошли тамо, покупили су оружје од обезбеђења пиштоље, пушке, друго вече су дошли на другу капију и тако је то кренуло и почели су стављати већ у седмом, осмом месецу барикаде, контроле према Вутексу. Ја сам долазио на посао, стално сам пролазио туда, гледао сам већ задње време, у осмом месецу већ је то постало строжије и ја после нисам ни ишао на посао, јер сам био једно 300 метара од Вутекса близу ми је кућа, та Петрова гора што се улица звала и ми у том делу смо били сви блокирани, било је 4-5 пунктова из тих улица код Вутекса доле нека Светозара Марковића, Круна, Нова улица и то, било је по улицама пуцњаве, ишли су они са неким приколицом ставили су аутомат па су шетали улицама, пуцали. 6.9. је мој отац погинуо у кући на кревету, пала је граната пред кућом и кроз прозор и врата на собу убила га на спавању у 4 сата поподне. Ја сам жени дао ауто и приколицу и два суседа Хрвати су били ишли су по сандук да донесу, међутим, нису им дали да прођу јер су морали изаћи из те блокаде и онда су не знам како задњи пут су успели да оду и донесу, ја сам га сахранио у башти, онда можете да знате како нам је било у том делу, да нисам могао оца да сахраним на гробље него у башту и у башти је био све време рата 3 месеца док је то трајало у Вуковару онда сам га пренео на гробље, пошто има своје место – гробницу, мајка је раније умрла 1982. и онда смо га пренели тамо. Ето шта да вам кажем у каквом смо били делу. Ми смо били сви у својим кућама, после тога смо се морали на неки начин сагласити, организовати и то. Ко је шта имао, ја сам имао дозволу за пиштољ, имао сам пиштољ свој имам и дан данас, тако ко је шта имао тако смо се ми по улици

организовали те групе да би можда колико би успели случајно да улете да би се одбранили и због тога, тако да смо били читаво време у нашим улицама док није то кренуло негде у деветом месецу кад је кренула војска и кад је требало да касарну одблокира. Касарна је била блокирана 20 дана онда знате како је било кад су та како они кажу мала група и никаква блокирали касарну и војску да они нису могли да изађу изнутра, да нису могли добијати храну и то, ето све је то тако почело у том времену, а за Маџарац Предрага знам да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви кажете били сте у Вашој кући и тако, да ли сте Ви били кад је дошла војска да ли сте били мобилисани, да ли сте задужили униформу, оружје, да ли сте били у каквим јединицама?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Да вам будем искрен, ја сам имао своју униформу СНБ, био сам резервни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као резервиста.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Да као резервиста ја сам имао ту униформу и нисам другу задужио и ту сам био читаво време у нашим улицама смо били у позадини тамо смо имали храну снабдевали те цивиле који су излазили из кућа, који нису имали шта, долазили су код нас, тамо је била кухиња, ето то је било у нашем том делу улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте учествовали у борбеним дејствима, Ви лично питам Вас?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Нисам ишао у акције био сам на том делу у тој позадини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то било, јел то била нека јединица војске то где сте Ви.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па то је било при војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте сви ви мештани из тог краја, из те улице?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Да, мештани су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали неког старешину, ко вам је био старешина?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па одређено нисмо имали, они су нама када је војска дошла одредила каже ви остајете ту у том делу, познајете то и ту будите снабдевајте мештане и ту, тако да смо били све до ослобођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хотеће да кажете да нисте имали некога ко би вам давао неке задатке?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Нисам званично имао неког тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А незванично, јер ако кажете званично онда?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Свако је заповедао како неко дође каже ово требаш одрадити, требаш припремити тамо имали смо ту у нашем том делу имали смо и свиња и тога да смо то клали у нашој улици, то није баш велика улица то је задња улица до њива тамо атара како кажу у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли нам навести неке људе који су били са вама ту?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: У улици су били сви наши био је Ђуро Радујковић, били су сви који су становали у тој улици, Милан Војновић, па Драган сви у тој улици који смо ми ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко од оптужених? Рекосте Милан Војновић, кренули сте да се окренете па претпостављам да мислите на присутног господина Војновића?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Присутног Милана, да он је у нашој улици, ми смо сви ту, а ту је био и Маџарац Предраг, његов отац, његова мати јер они су једно 300 метара у другој улици који су морали избећи још у седмом месецу због притиска тога, дошли су код брата Ранка и тамо су они били читаво време и ту смо кажем ми између себе тако дотле смо организовали те групе, страже између себе да би се можда одбранили, покушали би а сад како би то било и тако да смо направили неке распореде од људи колико би који био 2 сата, 3, да би сви једнако то поднели тај терет мислим дежурства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко одређивао, правио или ви договорно?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Ми договорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Маџарац Предрага знате из тих дешавања.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Знам Предрага, његове родитеље још боље знам зато што смо радили заједно у Вутексу, они су обоје радили, он је као млад дошао у то време из војске, њега нисам баш пуно оно као дете сретао, али знам га тако и знам га у то време тамо да је био код стрица читаво време да се налазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да је тако било све до ослобођења Вуковара. Кад је то било?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па 18.11. Вуковар је ослобођен и онда после тога ја сам био отишао тамо са УМПРОФОРМ, одредили су нас тамо неки Ђергај и неки Симо Вукобратовић ми смо били тамо једно месец дана, после сам се вратио у Вутекс, почео сам радити у Вутексу, био сам онда шеф обезбеђења и радио сам до 1997. године док нису Вутекс затворили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро вратимо се на те дане, ослобођење Вуковара и тако. Кажете Предраг је био код свог стрица, тамо је становао у кући свог стрица Ранка, јесте ли га Ви виђали тих дана?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па виђао сам га, ја сам долазио тамо јер ми смо пар кућа у улици па смо по улици шетали, долазили једни другима тако да се мало видимо и виђао сам и њега тамо код стрица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки дан?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па нисам ја ишао сваки дан да буде јасно, ето повремено тих дана сам долазио тамо и видео сам га тамо, нисмо ни могли излазити те дане јер је ту било одређено тај полицијски час, нисмо могли из улице после 8 сати се није смело кретати, а ми смо се опет даље у том нашем делу организовали и после тих разбежаних банди да не би неко улетео и даље смо били опрезни према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Предрага гледали 20.11., да ли сте се сретали тог дана?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Ја се не сећам 19. или 20. ту сам био, давно је то било да вам ја сад могу прецизирати то, али ја знам да сам тих датума био или 19. или 20. био сам код њих и видео сам њега, причао сам са његовим оцем Миланом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре подне, после подне, увече?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па увече, то је било негде или после подне, не знам сад колико сати, био је његов отац Милан и Ранко, причали смо, видео сам њега тамо седео је, ја нисам с њим разговарао видео сам да седи у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се задржали?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па био сам једно сат времена, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Овчару?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па чуо сам то касније, нисам у то време чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажем да ли сте чули за Овчару, претпостављам за Овчару као пољопривредно добро или можда, шта је то, да ли је то неко насеље?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Није, то је неко пољопривредно добро, ја сам био да вам будем искрен 1979. сам радио као чувар на Грабову, пролазио сам преко Овчаре и онда после нисам ни дан данас нисам био тамо, чуо сам неке приче али тамо нисам био да вам будем искрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве приче сте чули?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па касније након 8-10 дана да је било неких убистава и то, али ја кажем немам појма, тамо био нисам и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се помињала нека имена можда у вези тога?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Не нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то колико сте Ви чули.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Нисам се ја у то интересовао, да будем искрен није ме то интересовало јер од мојих није нико био, што се тиче тамо ми је отац погинуо, сестра ми је погинула, од жене су ми изгинули за време рата њих деветоро, тако да укупно 11 је изгинуло, а други ме нису интересовали, имам своја...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Предрага рекосте да је он био тамо у кући свог стрица.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Ја сам га тамо виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Војновић је такође био у тој вашој улици у тој таквој јединици. Да ли знате остале оптужене и да ли знате можда шта су они радили тих месеци?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па не знам, ја сам њих виђао али они нису у нашој улици становали, они су били у другим улицама, ја нисам био, нпр. у Новој улици где су они били, ја доле нисам одлазио не знам ја шта су они радили за то време, нисмо били толико у контакту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате све?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па знам овога тамо задњег не знам, не познајем, ове знам ову петорицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Атанасијевић Иван тада се звао Хусник Ивица, не знате?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Маџарац Предраг био рањен за време тих борбених дејстава?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то не знате?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познаје Предрага-Пеђу Сомборца?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да су они деловали ту где су деловали у свом крају Петрова гора и да су деловали при војсци, а онда је рекао кад је дошла војска рекли су нам останите ту водите рачуна о снабдевању и тако даље, мене интересује ко им је то рекао, која војска, ко им је конкретно то рекао и прецизно шта је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате наравно?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Не знам ја ко је по имену који су били официри не знам, не могу вам сад, кажем то је било пре 13 година ја не могу...

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су били официри ЈНА из Вуковара?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта су вам конкретно, какав су им распоред дали, шта су им рекли шта треба да раде?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па шта треба да радимо, да будемо ту у тој нашој позадини да се бринемо о тим људима који су ту да им обезбедимо некако хлеб, млеко и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су избегли а ту смештени?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па има и који су долазили из града који су били ту у нашим тим кућама, извлачени из подрума и остављани ту док нису отишли даље у Негославце или да су одлазили по градовима, не знам ни ја куд су их развозили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да да ли су они били наоружани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте ви били наоружани, дакле ви и ти људи о којима причате ту са те – Војновић, Маџарац, да ли сте били наоружани?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па нормално, ја сам имао пиштољ моји.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел само пиштољ, јел неко имао пушке и то?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па имали су неки и пушке а ја сам имао свој пиштољ који сам носио цело време.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Председник већа је питао да ли су имали неко коме су полагали рачун некога надређеног и тако, он је рекао да нису, па ја сад питам да ли је ико икада ту њих контролисао, да ли су некеме подносили неки рачун, да ли су се договарали нешто с неком вишом командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је он на начин на који је одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас питајте сведока од кога је чуо да се нешто на Овчари догодило, да ли је разговарао са својим суседима као са господином Војновићем?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Нисам са Војновићем, чуо сам даље из улице кад смо ишли до трговине тамо која је још постојала, која се организовала и то смо чули тамо у Станка Опсенице, мислим од оних комшија са Војновићем нисам о томе причао нити сам од њега чуо.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Каже они су ту давали стражу, били су организовани, да ли може да нам опише како је то било организовано, како је та стража функционисала, у ком периоду, ко је правио евентуално ако је правио неки списак како ће се то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питали смо он каже да су на 2-3 сата радили то они сами се договоре ко ће шта и где радити.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Спискове нисмо него између себе колико је било по тим групицама 5-6 људи, ја сам, пошто сам радио у обезбеђењу направио сам да може као у четири смене иде 2 сата 2, 2 сата си на стражи, два слободан иде следећа група тако да свака 4 сата долазиш на смену, међутим, код Маџарца је било нешто друго, његов отац је био болестан па је Пеђа чешће пута њега замењивао тако да он има мало гушће смене и по сат времена па су делили они у томе, није их било толико пуно у тој групи, па је он замењивао оца.

АДВ. МИЛАН ВУЈИН: Да ли може да нам опише мало шта је Војновић радио у оквиру тих Петрове горе и то, јел Војновић милан звани Медо?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Војновић Милан, па био је код своје куће, ја кад сам га видео увек је био код куће, жена му је отишла, деца нису била ту, он је био сам кући, ја сам га виђао читаво време ту је био у том делу где је та била позадина, где је била кухиња, ту сам га гледавао и у својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он учествовао у овим активностима типа страже о чему Ви малопре причасте, или?

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Па они су имали ту свој део, ту је био Перо Миљановић за њих задужен како је он то организовао у том њиховом делу а не бих знао то детаљније објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Галовићу, да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд.

ГАЛОВИЋ ИЛИЈА: Не тражим ништа.

Сведок трошкове доласка не тражи.

Хвала лепо можете ићи.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН

Приступи сведок Филиповић Милан.

Име Вашег оца је:

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ауто механичар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: У Смедереву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Марије Кири број 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и када?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Рођен сам 17.04.1941. у Косову, Липљан општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са подацима као са записника од 21.11.2003. године.

Да ли познајете ове људе из првог реда?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ову двојицу из првог реда, ову двојицу не познајем

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ову двојицу с леве стране?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не сећам се. Вујовића и Станка познајем одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са Вујовићем и Вујановићем у каквом сродству?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У завади?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, није у завади, па изјави:

Она упозорења и оне поуке за сведока сте чули, разумели, јел тако?

ОПТ. ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Све ми је јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите у Смедереву. Где сте живели 1991. године.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: У Смедереву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође у Смедереву.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Исто у Смедереву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен на Косову, познајете Вујовића и Вујановића.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: био сам у Вуковару као добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те 1991. године.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: У јесен, тачно у јесен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам мало о тим Вашим активностима.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја сам отишао као добровољац преко Смедеревске Паланке при војној команди и нисмо знали да ћемо да идемо у Вуковар, обучавали су нас у Смедеревској Паланци, био је онда мајор Боровина који је погинуо после. Ту смо имали 6 дана неку обуку и кренули смо аутобусом... као добровољци смо се јавили, нико није знао где се иде. Ујутро рано кад смо дошли, киша је нека падала, ми смо се нашли у Вуковару, тако смо дошли у Вуковар који смо припали војној јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: То је мислим 7. октобра да смо отишли тамо да смо стигли и код капетана Радића били смо и Шљиванчанина под њиховом командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Распоређени сте у јединицу капетана Радића и Шљиванчанина. Коју нижу јединицу?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Па ми смо били како да вам кажем нижа јединица, било смо као група једна нас из Смедерева било је око 13-14 са нама још и ми смо сви заједно спавали по тим порушеним кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је то онда? То вам је мало за вод он нема тридесетине.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Имао је Радић капетан имао је свога курира који дође да нас обавести, ми ујутро се постројимо свако на свој задатак и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко унутар те групе, неко ко је командовао групом?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ми смо имали ко нам је командовао нажалост био је рањен у Вуковару, умро је, Софронијевић Гуто ми га зовемо Гуто, Милан се звао, он је умро, он је био одређен и он је водио и командовао с нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био у тој групи?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ту тој групи било је, ја имам сва имена у глави који су са мном били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све из Смедерева сте били?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Био је један ветеринар, он је у Ужицама био ветеринар, мислим да је од Лознице, он је тешко рањен у стомак и дан данас носи кесу и Зазањ је био један, он је рањен, нема ногу и руку, он је ево га у Азањи још жив, али нема ногу и руку, он је настрадао, Губеринић Зоран он је у Смедереву, Недељковић Милан у Смедереву, Ацић у Смедереву, Петровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све тако добровољци, ви сте истовремено тамо дошли и колико сте од 7. октобра 8. како рекосте?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Били смо све до ослобођења Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је када било?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: То је било мислим Вуковар је пао 19. новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте познајете Вујовића и Вујановића.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Одлично Вујовића више него Вујановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте се претпостављам и упознали пошто су они Вуковарчани Ви Смедеревац.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Па упознали смо се мало више, нисмо ми заједно често били, упознали смо се јер ја сам био сваке године добијао позивницу да идем у Вуковар на годишњицу, прва година кад је била годишњица жао ми што нисам понео позивницу и онда смо се мало више упознали и ишао сам на ВМА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али те јесени, октобар, новембар 1991. године.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Упознали смо се и ту, виђали смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они, где су они били, у којој јединици су они били?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја да вам сигурно кажем ја не знам, мислим да су они исто били под командом капетана Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оба двојица.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Мислим да су били, јер команда је била код Станкове куће, ту је команда била, не можемо да се лажемо, у његовом дворишту ту смо први пут и прихваћени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су они имали неке чинове или су били војници, шта су они били?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја ...нисам видео, они су били обучени исто као и ја маскирне униформе никакве, чинове никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате нешто о том њиховом ангажовању борбеном?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Па знам да је Вујовић био рањен и ишао сам да га обиђем, пустили су ме на допуст и ишао сам на ВМА да га обиђем јер је био рањен на ВМА је лежао и кад је после дошао дошао је са завијеном руком, овако је држао руку, после се мање кретао и после сам га мање гледао, то могу да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је он или њих двојица да ли су командовали каквим јединицама?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не верујем да су командовали, јер ја не знам, мени нису сигурно, а да ли су неке командовали то они знају неки други, али мени нису. Ми смо се виђали и драго ми је што сам их упознао а шта је после било ја збиља не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не после него тих дана.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Тих дана ми смо одмах сутрадан, ми смо 20. спаковани у аутобусе и враћени кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20. новембра сутрадан по.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ми смо хтели још увече да идемо кући, нисмо имали превозно средство, киша је нека падала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је хтео да иде кући, ви добровољци из Смедерава.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Да мом једном најбољем другару, ја са његовим оцем сам 30 година друг идемо један код другог на славу они 21. славе светог Аранђела и хтели смо да идемо и нисмо могли била је и киша и нисмо имали превозно средство, обећали нам да сутрадан идемо аутобусом и сутрадан ми смо одмах ујутру отишли, тек смо аутобусе добили већ смо дошли да полудимо да блокирамо пут, дошли неки ново компоновани људи бели опртачи и ово и оно, не да ти да прођеш тамо, ми завршили посао, треба да идемо кући одмах сутрадан све су пунктове забранили, све бели опртачи и нове униформе, тако је то било. Значи војска је дошла и полиција узела под своје и готово, али тај дан кад се завршио рат, то могу да кажем и морално и оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да сте значи отишли 20.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: 20. смо отишли кући у Смедерево смо стигли 20. увече аутобус нас је одвезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у контакту са Радићем тада тих дана?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Па јесам био у контакту са Радићем више пута, јел он је командовао с нама и Радић нас је саветовао први пут кад смо дошли постројени смо били и Шљиванчанин је строго наредио да се било шта пљачка или да се неко убија, ако будем чуо за некога преда мном ће одговарати. Доста су држали строго али неко... контроли као свуда,

саветовали су нас да не пљачкамо, да не убијамо, ако се заробљеник зароби да се приведе у команду, биће прослеђен на суд или затвор где ће ја не знам како је то било, јел нисам био можан да видим, тешко се било и кретати улицама, ја све улице и не знам, знам где је Вутекс, знам ону улицу где сам становао ово друго нигде нема која је улица, све порушено, нисмо се смели много ни кретати, снајпери су нас гађали, убијали ко ...голубове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Филиповићу рекосте Вуковар је пао 19. новембра, Ви сте отишли 20.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не слагао сам Вас, ми нисмо отишли 20. него смо отишли 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш на славу.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: На славу нисмо увече рекао сам да смо хтели 20. да идемо увече па нисмо имали превозно средство па смо 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте тражили превоз?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја сам тражио директно од капетана Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га нашли?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја сам њега не знам колико је сати било нашао сам га било је да вас слажем 9 сати пола 10 увече ишао сам у команду они су казали да је у некој тамо улици, то је упоредо нека улица, не могу сад да се сетим како се зове, да седе на некој вечери, да су на вечери код неке жене Рајке, Радојке ја не знам ни како се зове, ту жену нисам ни видео. Отишао сам тамо пратио ме Зоран Губеринић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како рекосте да се зове жена?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја не знам тачно како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Рајка, Радојка, Радмила, ја збиља не знам како се зове ја ту жену нисам ни видео никада је у животу нисам ни чуо ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него су вам то рекли у команди.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: У команди били су на капији петоро, шесторо њих ко је не зна и ја сам отишао тамо Губеринић ме је пратио, ја мислим да је улица Огњена Прица, мислим да је та улица и кад сам отишао тамо Губеринић није ни улазио унутра, има један сквер врата су била порушена да се уђе тамо околу унутра, унутра је седео капетан Радић, неки резервни капетан ја не могу да се сетим како се зове, био је један војник, тај мени се чини у Босни погинуо, овај Видочек он је ...био активни војник и Штука и он је ту седео и спомињали су неког Кинеза, ја тога Кинеза не бих познао јер га збиља не знам, само знам да су кроз причу нешто да су причали, они су били горе то је већ и вечера и нисам се задржао ту више од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел још неко ту био?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: то су били они и други нису били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радић, Видочек, Штука.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Штука и неки капетан ерзервиста не знам како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Милана Ланчужанина – Каменог?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Каменог знам и Камени је био видите не могу све да се сетим. Камени је био јер ја по презимену не знам и Камени је седео

ту, значи ти људи који су седели то сам видео на њихову душу ако кажем да их нисам нашао, а на моју ако сам слагао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Унутра претпостављам унутра сте причали са Радићем није он причао напоље па да причате.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Седели су, само сам га питао јел можемо нешто да узмемо неки ауто да нас неко пребаци бар до Шида сутра нам је слава а он каже наме шансе да се пребаците каже нема кола, кишица је нека падала и оно и тако је и било ми смо се пребацили, вратили смо се оно што смо имали нешто од пића прославили смо ту где смо били, славили смо у једној улици не знам који је број био, ја мислим да је Нова улица, ту је био неки каменорезац у тој смо кући спавали, ту смо се вратили чекали смозору да идемо ми смо одмах легли то могу да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сутрадан сте.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Сутрадан смо тек после подне дошли су аутобуси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте из Смедерева? Да ли знате неког Славишу Павловића из Смедерева звани Топола?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не, никад га нисам, можда сам кад би га видео можда би га, али не знам Смедерево је велико нису у Смедерево долазили у војни одсек само из Смедерева, ту су околна села сигурно има 10-15 села води се као општина Смедерево, 100.000 становника збиља ја не знам да знам казао бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је то био дан кад је била та вечера код те жене за коју каже да се зове Рајка, Радмила, Радојка већ како се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле не датум него дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који датум и који дан, ако се сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који је дан био, понедељак, уторак, среда то кад сте били на тој вечери.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја не знам ни онај дан који је био кад се ослободио 19.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како зна да се то зове улица Огњена Прица када је рекао претходно да су све улице биле порушене и назива улица није било па не зна које су то улице на којем је правцу деловао.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Одговорићу вам и на то питање. Мени су рекли, ја не знам него су ми рекли да је Огњена Прице каже упоредо смо овде видећеш капија и одмах дође команда је тамо то је улица, овако се прође и овако се изађе, то је упоредо са мојом улицом. Ја знам и где је Вутекс, знам где је и школа, знам где је и хотел, али не знам улице, ево сад кад бих отишао ја ниједну улицу... Кад кажу дошли смо у Првомајску, неко је видео да је Првомајска, ја не знам да је Првомајска, више смо ишли кроз баште, чували се да мине не нагазимо по улицама су нас гађали снајперима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим улица Огњена Прице зна ли још неку улицу у Вуковару?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Јел сам вам рекао Првомајску, јел сам вам рекао Вутекс.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познаје Слободана Миливојевића званог Топола из Смедерева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао сам га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте питали Славиша Павловић а ја питам Слободан Миливојевић.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са истим надимком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не знам сигурно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде у истражном записнику је рекао на постављено питање истражног судије каже «да ми тада нисмо задужили наоружање и опрему, требало је да се то уради следећег дана», интересује ме да ли су раздужили при поласку у Смедерево оружје и када су раздужили у односу на оно разговор са Радићем и у односу на пут?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Негде око пошто су рекли да ће да дођу аутобуси по нас, дошли су тамо где смо спавали са камионом само смо аутоматске пушке раздужили оне репере друго ништа нисмо ни имали ни одела ништа. Око 10 сати смо раздужени били са оружјем и чекали смо до после подне до 5-6 сати аутобуси да дођу да нас одвезу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Код је дана то било јел то 21.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: 21.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас питајте сведока да ли је на тој слави неко помињао да је дошао са Овчаре, да ли је било говора о томе да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На слави у Смедереву?

НАТАША КАНДИЋ: На тој вечери, или славе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте шта Вас је питала?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Одлично сам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи та вечера код те жене.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Па ми смо ту где смо спавали ту смо јели, фала богу да се не лажемо имали смо нешто појести нико није Овчару спомињао нити знам где је Овчара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него на тој код капетана Радића код те жене на тој вечери где сте нашли Радића, где сте нашли Штуку, дакле, да ли је ту неко нешто помињао Овчару.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ма нико ни случајно ја нисам био више од 3-4 минута највише 5 минута и Радић је рекао да не може јер ме чекао пријатељ Губеринић Зоран напољу, кишица је падала ја сам одмах изашао ишао је са мном ја сам још онда био у Вуковару повређен и ишао је са мном да не идем сам.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас такође питајте сведока да ли је те вечери значи 20. новембра одлазио до штаба који је био у кући господина Вујановића и да ли је тамо некога видео те вечери ако је био наравно, 20. увече пре 21 пре одласка тамо на вечеру или после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је био тражио Радића и није га нашао тамо па га је нашао...

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Ја не бих те људе познао, мрак је био, киша пада само су ми казали да се вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после тога одлазили до штаба Радићевог.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не, ми нисмо после нигде се макнули, где смо спавали у соби и та нам је соба прешли смо на спрат и кад смо изашли ишли смо на неку акцију била је ... неко је чуо да смо ту, била је ударила граната унутра и све нам однела, да смо били унутра изгорели би ко црви, ниједан не би изашао кући.

НАТАША КАНДИЋ: Такође Вас молим питајте сведока од кога је чуо за Овчару и шта је он сазнао за Овчару и да ли је са Каменим разговарао о Овчари, да ли је са Штуком разговарао о Овчари?

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Овчару већ и папагаји знају, сваки дан преко телевизије, ја сам то сазнао из новина и преко телевизије о Овчари. Ја збиља нисам знао где је Овчара нити сад знам где је Овчара, могу да се закунем да не знам где је Овчара нити ме интересовало, чуо сам и запрепашћен сам био кад сам чуо шта се десило и пише у јутарњим новинама и сваким новинама пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А лично Ви кад сте сазнали за то, рекосте ...

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Па прошло је можда ко зна, тек идуће године како да кажем почело нешто да се шушка рекла казала, али нисам веровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци. Оптужени.

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Филиповићу да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд.

ФИЛИПОВИЋ МИЛАН: Не ништа не тражим.

Сведок трошкове доласка не тражи.

Хвала лепо можете ићи.

Сведок МИШЧЕВИЋ СТЕВАН.

Господине Мишчевићу име Вашег оца је:

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Рибар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји агроном сточар.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да али је под сточарством и рибарство. То је пет грана које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите у?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Банаштор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: рођени сте где:

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Липар, СО Кула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године:

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: 1958.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ове људе из првог реда у првим клупама:

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Станка и Мирољуба знам, оног момка из виђења, овог момка не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ову двојицу с леве стране? Добро. Станка и Мирољуба знате.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њима у каквом сродству, завади?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, Мирољуба чак пре рата пре избијања рата њега нисам ни познавао он је пуно млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са подацима као са записника од 01.08.2003. године, па изјављује:

Разумели сте она упозорења за сведока, оно на самом почетку пре него што смо вас удаљили из суднице да сте дужни казивати истину и тако. Знате о чему причамо овде, пртпостављам да знате о чему овде причамо.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ако је оно што је било у истрази онда знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: то је новембар месец 1991. године, Вуковар, Ви сте били у Вуковару, тад сте се ако сам добро схватио упознали са Вујовићем?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Мирољуба сам упознао пред завршетак рата. Пред завршетак рата виђао сам га тамо, касније значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви тамо радили?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам именован за управника рибарства, значи говорим после рата кад сам директно имао контакте с њим. Именован сам за управника рибарства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да и био је један објекат уз помоћ Извршног савета општине Вуковар отворен под рибарством. Значи то је био један ресторан Три вршке на обали Дунава. То је био тад један једини локал у који су сви нормално навраћали јер друге нисмо имали. Тад је он, значи локал је отворен 18. априла 1992. године и тад сам га ја упознао као команданта ТО иако се причало да је он командант ТО али ја нисам имао прилику да видим да је он командант ТО док тад није почео потписивати рачуне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је кад рекосте 1992. година.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: 18. април па надаље. Тад је он почео потписивати рачуне као коменант ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јесен 1991. године сте такође били у Вуковару јесте ли били ангажовани, мобилисани.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесам био сам мобилисан, дошли смо у Вуковар 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15. септембра.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Деветог и дошли смо у Радничко насеље где смо остали, тада сам 3. рањен и одлазим у болницу у Негославце на ушивање ока и ноге и тад ме тада мајор Веселин Шљиванчанин ослобађа даљих активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А били сте у којој јединици и какве сте активности имали?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам дошао под заповедништвом Боре Богуновића односно полиције јер код мене је мало била специфична ствар, ја сам био хапшен у мају 1991. од стране Хрватске специјалне јединице или како већ да их назовем не знам, господина Бранимира Главаша али сам био ухапшен у Србији од њих, једно време полиција није дала да се то прича у Апатину да су они прешли на српску страну и да су они мене ухапсили тамо. 19. маја сам пуштен и после тога ме приводи наша војска у осмом месецу па ме они испитују ко ме је тамо привео, ко ме је испитивао, како, шта, зашто, поседујем све документе о томе, онда после тога сам био да ли поверљив или неповерљив ја то сад више не знам да вам кажем једноставно сам дошао у Радничко насеље са Бором Богуновићем, речено ми је да ту, довео сам један вод, то су све били мобилисани људи, неке су скидали из аутобуса, неке из аута, колико ми је било познато то су већином чинили Арканови, али смо ми дошли у то Радничко насеље 15. и ту смо се задржали односно ја сам се задржао цело време рата. Ушао сам у сестрину кућу, пошто ту имам сестру у Радничком насељу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Вам задужења била:

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: После 3. никаква, а до 3. сам чекао где ће јединица да уђе јер 1. је дошао господин Шљиванчанин и тад смо природати неком капетану Радићу, али је било становиште да се чека да ћемо ускочити кад буде затребало да се држимо ту у насељу на окупу и да ћемо ући тамо где се позовемо да уђемо као испомоћ. Међутим, ја сам 3. рањен и отишао сам, после тога се тај вод расформирао, ко је куд отишао не знам, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богуновић је рече нам јуче био министар полиције.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте ја сам с њим и дошао у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте дошли са њим ту?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да. Из Шида он је нас из Шида довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да чекате да ћете задужење практично тек добити накнадно.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да ћемо задужење добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви схватили то да ће то бити задужење полицијског типа?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па ја сам то сматрао да ће то бити полицијског типа задужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени се то намеће овако као неки закључак.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте и требало тако је нама речено, но међутим, касније се све то изјаловило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И од 15.09. до 3.10. ви практично нисте имали ангажмана те врсте уопште.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Тачно, седели смо нон стоп у том Радничком насељу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо сте седели, а како сте рањени онда?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Од гранатирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само од гранатирања или.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да од гранатирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Шљиванчанин...

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: У Негославце су ме одвезли и кад сам изашао из тог шатора где је била приручна болница, чекала ме кампањола као господин мајор хоће с тобом да разговара и кад смо дошли тамо код њега он ме пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У команду.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да. Четврта висока зграда бела је била. Тамо су ме довели и тад се он представио да је мајор Веселин Шљиванчанин задужен за безбедност, прво ме је онако издалека питао шта се дешава у насељу, има ли каквих глупости, нема ли, како сам рањен, шта сматрам ко ме је ранио и онда ме почео испитивати за Хрвате како су ме они ухапсили, где су ме ухапсили, ко ме испитивао од војске наше, углавном то је тако текао разговор и онда ми је рекао пошто је мени све било у повезу лево око да нећу бити распоређен нигде да се вратим у насеље, питао ме је где смо, ја сам рекао да смо код сестре у кући и рекао је врати се назад тамо нећеш бити нигде распоређен и буди тамо, ако будеш требао каже бићеш позван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази рекли да сте били код капетана Бојковског, овде рекосте Радића?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја не знам ко је више који капетан, знам да је војска, јер било је ту три, четири капетана, ови су викали ви сте овде, тако да једноставно не знам где смо ми били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се онда дешава с Вама?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Са мном се не дешава ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте, шта сте, шта радите?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Осајем тамо у сестриној кући, 17. убијају брата, ко га је убио не знам, њега убијају, ми га извлачимо јер су га били само покопали у двориште и пошто је стога била пуштена, свиње га ископају тамо и онда смо га извлачили одатле и вукли га у Негославце да га сахранимо. 19.11. одлазим по децу, довозим децу назад, ја претпостављам да Вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фали ми ту месец дана од 17.10. до 19.11. где сте?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Сално у Вуковару у Радничком насељу, стално у сестриној кући, са сестром, зетом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли каква борбена задужења, имате каква полицијска задужења?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не никаква задужења тад нисам имао, јер тад сам ја још био замотан нисам ни видео на око.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Практично сте на опоравку кажете.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам требао отићи у Србију мене господин Шљиванчанин је био пустио да слободно идем у Србију, али пошто ми је тамо била сестра и ови сви било ми је некоректно да одем а да сестру, зета и њихову децу оставим тамо саме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сад читам ово што сте рекли у истрази, па ћемо мало то да прекоментаришемо у светлу овог сада казивања: «Већ следеће

ноћи ја сам рањен», претходно сте причали о 02.10.1991. године, «Већ следеће ноћи ја сам рањен, био сам неке време у болници у Негославцима, ја мислим да сам рањен управо дејства наших из Негославаца, па сам то рекао мајору Шљивначанину када ме је посетио».

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја то и сад мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «А једно време сам био на поштеди и поново сам се вратио у јединицу па сам држао радничку јединицу, па нисам био у граду». Какву радничку јединицу сте држали?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: То је радничко насеље, то је једна слепа улица од можда једно 30-ак кућа можда ћу погрешити за коју кућу и то је слепа улица даље нема никуд, а звало се радничко насеље један и два, е зато је радничка јединица јер је радничко насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Па сам држао радничку јединицу».

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Тачно ја сам ту био у тој улици и ти сви момци који су били били су заједно с нама смештени по кућама. Неки су одлазили по чијој команди, ја то не знам, али знам да их је доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви имали каквих командних ингеренција према тим људима?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Касније не, до тад сам имао, после 3. не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из овода што сте рекли код истражног судије би произашло нешто друго «па сам држао радничку јединицу», они су и даље ту и Ви сте и даље ту, али кажете они...

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Нису они даље ту, ту је њих пола отишло, ту је остало пола људи тих који су живели ту. Ми смо с њима били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тада тих дана имали каквих проблема са живцима?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па ја сам имао проблеме када је погинуо један колега и тад су настали неки проблеми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Касније нисам, међутим, тих дана када се то десило то је на мене страшно деловало, деловало је страшно кад смо отишли на сахрану кад је његова ћеркица дошла каже «Чика Стево где је мој тата?», то је за мене било тако некако страшно и онда једноставно, јер ја имам петоро деце па некако сам...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били на дан ослобођења Вуковара или на дан пада Вуковара како хоћете то да формулишете?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам отишао у Борово село по жену и по децу и 19. смо се вратили у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте отишли тамо?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели људе на Велепромету, у касарни, људе који су излазили, извођени из подрума и где су се већ крили, јел је било заробљених?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Било је преко 10.000 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било и заробљених, заробљеника?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Само ми реците како мислите заробљени у тим хангарима и тим двориштима или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ослобођен је Вуковар, ваљда су неки људи заробљени јел се с неким борило?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не. Ја све што сам видео одмах ћу вам рећи ја кад сам дошао било је на Велепромету јако пуно људи, преко пута ја мислим да је то нека пољопривредна задруга тамо је било у Винарији, у Модатексу, на Овчари, углавном било је свугде људи, јако пуно људи, жена деце. Војска их је чувала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало са њима, јел знате?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Сви смо ми тражили, свако је своје тражио ко је кога имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Своје рођаке?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да рођаке, ја се сећам јер ја сам имао једну комшинуцу коју сам довео кући, сад се не могу сетити одакле сам је извадио, условно речено да ли је то била Винарија, да ли је то не знам где су били у том дворишту, сви су они чекали аутобус, образложење је било једни иду за Хрватску, једни иду за Србију, ја сам ту моју комшинуцу пронашао Катарина Шпигл била је кућа уз кућу са мном и јавио сам се тад, морао сам се јавити у Велепромет Ненаду Жигићу да кажем ко је, шта је и они су уписали ко је и шта је и ко је изводи и ја сам њу одвео кући и она је цело време била са мном кући, била је до 1997. године заједно са мном. Ја 1997. године када сам прешао у Србију њу смо сместили у Шаренград за старе и немоћне то је стара бака тад је имала 87 година и онда смо је сместили у Шаренград за старе и немоћне али је од 1991. до 1997. живели ја и жена и деца тамо била цело време с нама, а тетка и њен син су изашли 23. али њих су довели, не знам ко их је довео тако да их ја нисам нашао, него их је неко од познатих нашао и довео их је углавном тамо код сестре, јер у једном моменту смо сви код сестре били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи, да ли сам Вас добро разумео да сте у циљу тражења рођака, познатих, јел сте обишли сва та места, све те локације и Велепромет и Винарију рекли сте, па ...задруге с преке стране, па Овчару, кад сте били на Овчари?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Сад ја не знам који је то датум био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте 19.11. се вратили са породицом из Борова села...

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: И тамо је било жена, деце, аутобуси су исто дошли, значи претпостављам онај војник је рекао да једни иду у Хрватску једни иду у Србију, али нисмо имали право их извадити само породицу, значи само фамилију и морао си пријавити се тамо оном официру да кажеш то ми је брат или не знам ко и онда да кажеш ко си, шта си и кога изводиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте 19.11. породицу довели из Борова села у Вуковар па ево сад у односу на тај дан да ли сте били на Овчари тог дана или?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја мислим да је сутрадан али не бих Вам са сигурношћу могао рећи који је дан, али знам да је било јако пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад сте били на Овчари које је то доба дана, пре подне, после подне, увече?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па није вече јер кад падне мрак није се баш ваљало кретати тамо, можда око 2-3 сата поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву ситуацију сте затекли тамо?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Било је много, јако пуно људи, војске, неки аутобуси су били вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико аутобуса по Вашој процени?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја мислим да је било једно 4-5 аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били војни или цивилни?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: То су били неки шарени аутобуси, мислим да су то ипак цивилни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пуно људи кажете.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јако пуно људи је ту било и војске и људи тако да једноставно било је и вани и унутра кад уђете у тај хангар али унутра је било јако мрачно, тако да не видите једноставно, ту нисте баш пуно могли да видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда тражили, кога сте тражили конкретно рецимо тад на Овчари?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Тражио сам тетку и њеног сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зову?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Стака Пушкар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је мрачно, па да ли сте ушли у хангар?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам ушао унутра јер претпоставка је била ако су унутра они ће мене препознати, но међутим, ту је било мрачно ту сам срео и једног бившег инспектора наше општине, њега се сећам Емил Чакалић и тако знали смо се пошто сам ја имао и рибарнице и рибњак у Вуковару и знам да ме је тај човек питао, каже «куд ми идемо», «откуд знам куд идете, знам да једни иду за Хрватску, једни иду за Србију» и он каже «хоћемо ли се видети», «како се нећемо видети још ћемо ми и печати».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте које је то доба дана отприлике?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: 2-3 сата поподне је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се задржали?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па можда једно 20 минута тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тамо некога од ових људи овде, Вујовића, Вујановића?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Видео сам Стеву Зорића, били су још неки момци с њим, био је Перо Миљановић, а ово остало је било униформисано али ја не знам да ли су то припадници војске или су носили униформе, углавном јако много је било војске, е сад коме је припадала војска на крају ја више не знам, али је било страшно пуно људи униформисаних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали ти људи у унутрашњости хангара, схватио сам да сте Ви ушли унутра, да је било пуно људи, да је било мрачно, па такође сте запазили.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ту је било и жена и деце, како могу изгледати па нити су пили нити су јели, измучени онако седе, неки су седели неки су стајали, но међутим, све у свему је била мучна ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било униформисаних?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било људи условно речено са болесничким пижамама, или тако нешто?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, то су били цивили из подрума. То су људи који су излазили из подрума, па претпостављам јер немају одакле, то су

људи цивили били који су изашли из подрума, који су чекали аутобусе да се утоваре и да иду свако својим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нашли ту тетку.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, нашли су је други, мислим да је неки Миле Бакић довезао, нашли су је како се то зове Вартексов неки подрум, тамо су били сакривени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и наредног дана тражили рођаке, родбину?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, јер сви смо тада били на окупу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било тај дан и више нисте тражили.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, јер сви смо се онда фала богу скупили, тетак је био и рањен, с њим смо неку муку имали – стално га превијај, окрећи га и тако, петоро деце мале, касније ми је и син у другом месецу страдао 1992. и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тамо код тог хангара видели какав трактор са приколицом, камион неки са цирадом?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, да Вам ја кажем не би било чудно јер то је пољопривредно добро али ја нисам на то обраћао пажњу, ја сам видео аутобусе, да ли је било трактора ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли какво друго војно возило типа, ципа...

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Било је војних возила, било је питгауера, био је мислим један камион зелени велики, па знате шта ту је пуно војске не обраћате пажњу више на то јер више аутобуси лзато што нису војни зато што су шарени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли ти аутобуси били пуни или пазни кад сте их видели?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Сви су били празни. Ја сам претпостављао да су дошли да возе људе јер зато што ми је касније тета Каја причала да су они...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су остали на Овчари кад сте Ви напустили.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да сви су још тамо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је причала кажете тетка?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да су и њу питали да ли хоће у аутобус за Хрватску или за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али она није била ту.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да исту су и њих питали да се изјасни да ли хоће овамо или онамо јер једноставно се вероватно није знало куд ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сами били том приликом, како сте дошли на Овчару?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Са аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вашим аутом, јесте ли били сами или је неко био са Вама?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Сам сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели било пуно аутомобила тамо?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека рампа негде постављена да не можете аутомобилом даље него да морате паркирати па онда пешке?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ниси ти могао даље кад си дошао до тих аута ти даље ниси од аута могао проћи, а сад да ли је била рампа горе, ја не знам али ми нисмо даље од аута могли да прођемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у унутрашњости хангара било војника, људи у униформи, кажете ту је било пуно војске?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били наоружани, како су се понашали према тим људима?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Кад уђете унутра та војска је била с десне стране, а све ово буквално овамо су били цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С леве стране?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да, то је улаз сам тако се улази унутра, и ту с десне стране су били ти војници по 4-5 у групи, причали, пушили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се понашали према тим цивилима?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам имао дојам тад кад сам ја ушао да они уопште и не обраћају пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не обраћају пажњу, тако да бих ја закључио с обзиром...

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Зато што су они сви нешто између себе причали, пушили, нисам имао дојам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко извикивао неке команде у унутрашњости хангара?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, тад не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко неког тукао тада кад сте Ви били?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ушли у хангар, да ли Вам је неко бранио да уђете?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било некога на улазу?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Била су двојица војника али нико вам бранио није, ја сам једном војнику рекао да тражим тетку и малоба, он каже уђи унутра ако су ту изведи, али онда се мораш официру јавити да кажеш ко си и кога изводиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули касније за нека стрељања на тој Овчари?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па знате шта да ли сам чуо, причало се свашта, али ја сам прву информацију имао негде у априлу кад је начелник полиције Драган Ђукић кад је дошао једном приликом пошто сам ја ушао у резервни састав полиције као руковоилац рибарства и с обзиром да је Дунав мој био фах, ја сам тамо и на Дунаву био и онда је он једном приликом само дошао и рекао изгледа да се нешто на Овчари десило, каже да је неко «срање» да извинете направљено али проверавамо информације колико су тачне. Тада сам први пут чуо да се нешто десило. Касније сплетом околности један рибњак је иза Овчаре и кад смо ми почели да идемо на тај рибњак морали смо проћи том цестом, онда смо видели УМПРОФОР-це тамо и ниси могао проћи, стално смо морали водити решење од извршног савета да смо именовани и број радника и имена радника, јер нам нису дали ти УМПРОФОР-ци да се пролази. Сви који су били на решењу њих су пуштали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, какво је то место?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: То су рибњаци, то је цеста главна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цеста која...

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Цеста која води од Овчаре до Грароба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел та цеста алфалтна?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Алсфалтна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту на тој цести нисте могли проћи?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да тамо је била рампа, онда након једно 4-5 месеци је та рампа уклоњена и онда смо без икаквих проблема ту комуникацију могли да вршимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је када било?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: То је већ 1992., 1992., 1993., 1994. и 1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не та УМПРОФОР рампа и тако даље, то је када?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: И касније...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та рампа, УМПРОФОР тих 4-5 месеци које рекосте да је била рампа.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте била је рампа јер знам да су дошли неки у белим униформама УН или шта ли су већ, они су тамо тренирали строгоћу, знам да смо имали проблема кад женске иду у ауту, онда је било глупости и тако, терали су их напоље из аута да их претресају и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да сте за стрељање на Овчари чули у јануару 1992. године, кад сте постављени за управника рибарства.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте али то су приче, а ово сам ипак сматрао да је нешто чим је начелник полиције рекао, онда то морате да поверујете, ту информацију, а ове приче грађана кад се напију каквих све прича није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази нисте причали да сте уопште били на Овчари, није Вас нико ни питао?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја немам појма, ја сам рекао, ја се не стидим ничега где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Душана Јакшића?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Мислим да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате јел он имао какву функцију...

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја њега знам овако површну, значи можда смо се у животу за 45 година десет пута срели у животу, тако да ја о њему не бих могао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа... Рекосте били сте и на Велепромету, били сте и с преке стране на тој задрузи, јел било каквих сукоба између Вуковарчана и војске тамо на Велепромету?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: То су приче, ја то видео нисам, а причало се свега и свашта. То је оно што вам ја кажем, зависи ко вам прича, да ли је под алкохолом, није, једни су причали да су се потукли војска и домаћи борци, но међутим, ја то видео нисам не могу да кажем је то је тако сто посто или није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве сте приче чули, какве сте Ви приче чули?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Нек то остану само приче, јер ја да вам сад кажем, па било је свакаквих прича да је и Мирољуб убијен, једно време кажу Мирољуб убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у овом смислу о коме сам Вас малопре питао.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Причало се да је дошло до неке препирке између мајора Шљиванчанина и домаћих бораца, како на који начин наводно да мајор Шљиванчанин није дао да се одређена група људи да им се суди у Вуковару него да их је послао за Сремску митровицу и не знам ни ја куда, е сад колико је то истина, колико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта Вуковарчани ти група људи?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Они су наводно тражили да се тим људима суди у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нисте видели Ви томе нисте присуствовали али сте то чули као причу.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја то видео нисам, нити сам присуствовао томе, зато кажем не бих волео да се то узме за озбиљно зато што на нити сам то видео нити сам присуствовао томе, нити ја могу око тога нешто да кажем, јер знате шта ја сам био руководиоцац рибарства и тај је био ресторан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било какве приче о потезању оружја?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па причало се да је војска извела те људе под оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него везано за сукоб тај за причу о сукобу.

Браниоче, не наводим сведока на било какво...

Дакле, у контексту те приче коју нам сад рекосте сукоб војске, да ли је било приче о потезању о међусобном потезању оружја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине судија ја то видео нисам.

НН: Господине председниче ја Вас молим да водимо предмет само у склопу оптужбе, ако јесте ја се извињавам онда нека га пита и опет да видимо да ли је то рекла, казала, од кога је чуо шта итд., немојте да причамо рекла казала шта смо чули и шта се причало иако је ван контекста оптужбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите на моје питање.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Извините ја сад не знам више, потпуно сте ме збунили и не бих волео више сад ништа да кажем о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само одговорите јесте чули, нисте чули, једноставно питање, јесте чули или нисте чули?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја вам кажем, у кафани сте свашта прича, ја сам стицајем околности био руководиоцац, у тој кафани се свашта причало, ја кад бих сад на сваку причао обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте ту причу, добро.

Познајете ли Милана Ланчужанина званог Камени?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико га познајете?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па он је исто пуно млађи, али је имао кућу преко пута моје маме, тако да га ја знам као дечкића, мислим као дете, е сад стицајем околности он је остао да живи тамо где је мооја мама, а ја сам живео у центру града, тако да ми нисмо долазили у контакт, године су чиниле своје, нисмо се могли дружити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само да ли сте знали какво је његово ангажовање тих месеци?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па он је био неки командант одреда неког – Лева суподерица или како се звало, пошто је тај крај Лева суподерица, али тачно његову функцију вам ја не нам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одред Лева суподерица.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мирољуба и Станка Вујановића рече да познаје, да ли су они били ангажовани у неким јединицама за време борбених дејстава, ако јесу у којим и у којим улогама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели питање?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Само ово на крају нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да познајете Вујовића и Вујановића, да ли знате да ли су они били ангажовани у каквим јединицама?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесу били су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате у којим?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па сад ја не знам, то је сад што се не зна ко је коме припадао, да ли су припадали сад овом капетану или ономе, ја не знам јер знам сећам се да је он био рањаван и онда то се одмах пронесе глас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су били обични војници или су имали неку другу улогу евентуално неку командну?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: За време рата?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја не знам да су имали неку улогу за време рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је био у том хангару на Овчари да ли је тамо било пописа тих лица која су заробљена?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте видели кажете.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тамо било жена?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: И жена и деце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било гравидних жена – трудних жена?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Између тих аутобуса који су били тамо испред хангара на Овчари и самог хангара да ли је било неких лица, да ли је било неких шпалира или томе слично?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо сведока рекао је да су аутобуси били празни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Аутобуси су били празни а да ли је било између лица, између хангара и аутобуса?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су та лица у хангару била између себе нечим одвојена, неким начином?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно да ли је неки канап тамо био можда развучен, разапет или што слично?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Кад је дошао на Овчару, добро он је говорио да је био на свим овим местима данас је то објаснио, али кад је дошао на Овчару како је био обучен јел он имао неку униформу на себи или неку?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам био у цивилу јер сам рекао да сам био рањен и кад сам био рањен онда су ми панталоне поцепане, иначе сам имао полицијске панталоне, али маскирне. Тад кад сам дошао тад сам имао цивилне панталоне и само кошуљу полицијску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве боје?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не, маскирну.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Обратио се он војнику ту у ханбгару и каже тражим неке, а он каже јави се официру ако нађеш, ком официру да ли му је рекао конкретно и да ли је видео неког ту официра?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Знате шта господине, ту је било с десне стране јако пуно војске, ја нисам ни обраћао пажњу да ли има официра или не јер сам прво ишао да нађем зато што ми је он рекао ако нађеш да се јавим, а претходно знам у Велепромету морао сам се јавити код господина Жигића кад сам нашао ову комшиницу и морао сам отићи код њега да испишем име, презиме, своје, њену, где је водим на коју адресу и претпоставио сам да је то исто тамо тако.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Тај војник где је био кад се он њему обратио војнику а војник му то рекао, где је тај војник био?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Био је одмах унутра кад уђете овако велика врата одмах ту на почетку.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је он стајао, или седео за неким столом?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Стајао.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је он видео неки сто, или неку евиденцију ту да се први или нешто тако?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Само на ове аутобусе да се вратимо. Каже шарени аутобуси, да ли може да се сети колико их је било и која је то основна боја шарена? Ево веће да погледа... Која је то основна шарена боја? Може ли шарена црвено-бела, црвено-жута.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја знам да нису били сиви, али господине било је.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не смем директно да питам, да ли је то личило на неку маскирну униформу и тако нешто?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Четири или пет аутобуса ја сад не могу да вам са сигурношћу кажем, но међутим, знам да није сива боја била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да сте их проценили као цивилне а не војне.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Овога да не помињем презиме које Вам је необично и тешко за изговарање али надимак му је Камени, шта би с њим после рата, после рат се заврши, где је он, где се налази, да ли је остао у војсци напредовао, да ли је добио неки чин, неко признање?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја колко сам ја упознат он је стално имао неку да ли је напредовао не знам.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ви овде поменусте да је постао војвода, добио чин.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Добро то нема везе с војском нашом.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: У то нисам сигуран, ја нисам ту да коментаришем, нећу ја да коментаришем то, него говоримо о чињеницама. Рече у истрази ја то морам да објасним јер је нејасно, то је једна метафора нешто мало поближе. Каже «за време рата у Вуковару био је мајор Шљиванчанин».

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Тачно.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Шта му то значи и алфа и омега?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Па ништа се није могло направити, ја кад сам излазио из Вуковара морало се питати њега, кад сам се враћао опет к њему, шта год једноставно без њега се није могло.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: То он конкретно, његово лично искуство.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Лично моје искуство, ја говорим о себи.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Он је одбио да одговори на ово питање, да ли је било тог сукоба, колеге су скочиле на Вас у истрази, то сте га и Ви питали, нисте га Ви питали без разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да објаснио је, мислим да се зна да сте питали с разлогом јер то има у истрази.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок је рекао да је био у Велепромету, првенствено у Велепромету, али иначе и на неким другим местима, да ли је приметио да војска раздваја децу и жене од мушкараца у некој скупини људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на једном од тих места на којима сте били да ли сте приметили да се врши раздвајање жене и деца на једну страну, мушкарци на другу?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Друго питање, он је рекао да су људи ишли да траже своју родбину и да су добијали обавештења и описује процедуру како се могу извући нека родбина, да ли му је познато да је било који Хрват дошао по своју родбину и да је извео Вуковарац јели и да је извео родбину било из Овчаре било из Велепромета, тамо где је била његова тетка или било где?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја сам извукао Хрватицу, али сам морао ићи код.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник Вас пита да ли знате за неки случај друге врсте, јесте ли Ви Србин?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: То не знам. Да Србин сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Србин па кажете да сте извели Хрватицу, сад Вас пуномоћник пита да ли знате да је неки Хрват дошао тако тамо и извео неког свог рођака?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не не знам, ја то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас питајте сведока да ли је док је био у Хангару у Овчари видео да је неко изводио те људе које је он видео тамо, дошао по њих извео их напоље?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ту је било пуно цивила, ја да вам поштено кажем ја на крају нисам знао ни ко чега аутобус, ни ко не чека аутобусе, ту је

било јако пуно аута, јако пуно људи, ја претпостављам да је свако своје тражио и водио ако је нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то видели, да ли сте Ви тако нешто видели? Ви сте дошли да тражите своју тетку, шта би се десило?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Ја да сам је нашао да би пријавио и одвео је кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте присуствовали таквој некој ситуацији да је неко други пронашао неког свог тамо па га извео напоље и одвео кући, тамо на Овчари? То Вас пита пуномоћник.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је видео још некога сем Емила Чакалића у хангару и да ли је још са неким разговарао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели још неког добро ево разговарали и уопште видели неког од Вама познатих Вуковарчана?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Видео сам Дудаш Владимира, Емил ми се обратио па зато сам и обратио пажњу, тако да не бих знао.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас питајте сведока да нам разјасни, да ли је Емил Чакалић, да ли га је каквим му се речима обратио да ли га је можда питао да га он изведе или је сведок то није видео да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је објаснио који је разговор вођен, мислим да је сведок то објаснио који је разговор између њих двојице вођен.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас онда питајте сведока да ли је сведок видео да постоји да је нормална атмосфера у хангару, да свако опредељује се да иде Србија, Хрватска или је видео да нешто није регуларно у томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако, само посредним питањима сам ја покушао да стекнем ја и Ви и остали пред... тако да не може овако, пробајте формулисати питање.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас онда питајте сведока како је он формирао тај свој вод добровољаца који је дошао у Вуковар, где је формирао, где је прикупио људе?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Нисам их ја прикупио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хватио сам да Ви рекосте да су то Богуновић и Арканови.

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Управо то, то су људи који су поскидани из аутобуса, из аута, почупани и послати.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Мене занима, с обзиром на ова питања колега пуномоћника оштећених, шта је све видео и тако даље, да се изјасни сведок колико се он задржао на том месту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је 20 минута.

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Мишчевићу, тражите ли какве трошкове што сте дошли данас у суд?

МИШЧЕВИЋ СТЕВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове доласка не тражи.

Хвала лепо можете ићи.

РАДАН ЈОВАН

Приступи сведок Радан Јован.

Име Вашег оца господине Радан је?

РАДАН ЈОВАН: Гојко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се по занимању?

РАДАН ЈОВАН: Инжењер текстила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

РАДАН ЈОВАН: У Петроварадину у Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

РАДАН ЈОВАН: Рибњак, Доњи пут 45.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

РАДАН ЈОВАН: 11.02.1955. у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ли познајете овде присутне оптужене, то су ова шесторица на првој клупи?

РАДАН ЈОВАН: Овог господина не познам, ову знам и овог дечка не знам, ако су то оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то су оптужени, познајете их дакле изузев рекао бих да показујете да кажем на Перић Јовицу.

РАДАН ЈОВАН: Ове друге познајем.

Са подацима као са записника од 17.09.2003. године па изјави:

Господине Радан познајете кажете Вујовића и Вујановића, онај човек тамо до зида до прозора ко је то:

РАДАН ЈОВАН: Познајем и њега, Пуждрон га зову, не знам име али познајем га из виђења га знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас колико их познајете.

РАДАН ЈОВАН: Па њега познајем из виђења, Вујановић Станка и Мирољуба њих познајем од кад су још момци били, кад су млади били пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Септембар месец, новембар 1991. године и октобар наравно, где сте Ви, шта радите, јесте ли ангажоани у каквим јединицама у Вуковару?

РАДАН ЈОВАН: Кад су ослободили улицу Аугуста Цесарца онда сам отишао на Петрову гору, тамо сам био баш ево и он је био сведок код Галовић Илије једно 10 дана, онда су ме обукли и онда сам пребачен био на Велепромет, тамо смо давали обезбеђењу Велепромета и давао сам, био сам разводник страже и радио на пријавници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Велепромет?

РАДАН ЈОВАН: То је био сабирни центар, одатле се дистрибуирала храна, одатле су људи цивили који су долазили тих су одлазили аутобусима за Шид одвожени, ето то је било углавном, то је био један део слободне територије. Ја сам био 15 дана тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када до када?

РАДАН ЈОВАН: Па био сам не знам тачно да вам кажем, али до ослобођења, значи до 18., 19. сам био а био сам можда и 20-ак дана прије можда ајде нек буде 20, 25 дана, јер смо на Петровој гори се толико се претрпало да нисмо имали где спавати више. Ја сам спавао код Галовића давао сам обезбеђење и на Петровој гори тамо у башти, била су стражарска места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овамо на Велепромету сте давали.

РАДАН ЈОВАН: Овде сам био на пријавници, контролисали смо само проток роба и тога што може да се не улази, била је једна капија исто као вратарница на фабрици рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био командир, командант?

РАДАН ЈОВАН: Непосредни командант ми је био Цветичанин и Љубинко, Љуба смо га звали, а Љубинко му је име, па Љубинко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непосредни, а нешто виши, да ли то знате?

РАДАН ЈОВАН: Не непосредни, ми смо били то је била једна јединица, ту је била кухиња и ту је било обезбеђење нас је било 28 у том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то неки вод?

РАДАН ЈОВАН: Као вод заштитни вод, носили смо и попуну кад треба хране, кад треба, углавном нисам ја али углавном то смо обезбеђивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под чијом командом сте били?

РАДАН ЈОВАН: Под Љубетом, ако мислите на мене лично, мене је Љубинко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас 28.

РАДАН ЈОВАН: Био сам под командом Цветичанина и Љубинка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате неке непосредно више старешине?

РАДАН ЈОВАН: Па Велепрометом није било они су ишли на састанке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су тамо Марко Цревар и Жигић и.

РАДАН ЈОВАН: Жигића сам виђао, мислим да је безбедњак неки био или нешто, мајор Жигић је био, али мени није био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе са вама, то нема никакве везе.

РАДАН ЈОВАН: Цревар је био ваљда полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они тамо били на Велепромету?

РАДАН ЈОВАН: Повремено сам их виђао. Жигића сам виђао стално али Марка Цревара само повремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су на Велепромет долазили људи одмах након ослобођења Вуковара или пада Вуковара како хоћете.

РАДАН ЈОВАН: Па тих дана је било 10.000-12.000 ко зна било је по 60 аутобуса је било, ко зна колико сви су се трпали одлазили, колона из града је била колико сам ја чуо доле од радничког дома од центра града 2,5 км је била колона тих дана излазили су људи сви напоље, носили пртљаг свој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли борвили неко време на Велепромету?

РАДАН ЈОВАН: Па који су се затекли после подне, ти су ноћили до сутрадан ујутро и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су ноћили да је је ова ваша јединица обезбеђивала им храну, неки смештај?

РАДАН ЈОВАН: Била је кухиња, могло се јести ко је хтео, никоме није било до јела искрено да вам кажем тих дана, ако ме питате баш у те дана кад је баш било навече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде рекосте позадинске јединице, па се спремала храна, па се износило одатле храна, материјал.

РАДАН ЈОВАН: Одмах да вам кажем тај Велепроммет то је била трговачка кућа једна, одатле су сви носили храну зато смо и били, сви су носили да би се снабдели сви и...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Храну их магацина тог.

РАДАН ЈОВАН: Да из багацина су износили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на Велепромету да ли су долазили какви аутобуси по те људе?

РАДАН ЈОВАН: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су их одвозили, да ли то знате?

РАДАН ЈОВАН: Па ту је била цивила, ја да вам кажем углавном сви су цивили били па нису на другу страну нигде могли да одвезу него једноставно према Шиду, према територији овамо слободној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви не знате где су ти људи.

РАДАН ЈОВАН: Према Паланци су ишли, према Шиду су ишли, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми још нешто о Мирољубу Вујовићу и Станку Вујановићу пошто их рекосте добро знате, знате их из тих дана?

РАДАН ЈОВАН: Знам их из тих дана знам их кад су мали били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли их сретали тих дана на Велепромету?

РАДАН ЈОВАН: Мирољуб Вујовић, његова мати је мени комшиница да ли је тамо у Аугуста Цесарца рођена, мислим Лакићка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате каква су њихова задужења за то време била, Ви сте овамо били на пријавници?

РАДАН ЈОВАН: Мислим да су били команданти чета, шта су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команданти чета, каквих чета?

РАДАН ЈОВАН: Имали су јединице, мислим да су имали јединице чета, а дође с торбицом ајде сви су команданти, шта сад немојте да ме узмете тако дефиницу нису чиновне имали да може да буде капетан или да је нешто али сматрали смо да су једни од команданата, бар ми тамо, тако смо се и опходили према њима, подизали рампу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта поздрављали их?

РАДАН ЈОВАН: Не поздрављали, дигнеш рампу кад прођу, сви су долазили који дођу из тих првих редова тамо то мораш слушати, ту нема шта да се...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видех то руку, подигосте руку па ме асоцира на поздрав вишем официру, претпостављеном старешини. Да ли сте их видели тих дана на Велепромету кад је била та велика гужва са људима који су излазили из града, да ли сте их тих дана сретали тамо?

РАДАН ЈОВАН: Па понекад, прије сам их можда видео, не могу рећи за тај дан, јер за тај дан то је било мислим та 2-3 дана кад је град пао односно кад је ослобођен то је било хаос, то је била гужва, ту је било

аутобуса непосредно с преке стране винарија и ту је било 8-10 аутобуса, ту су људи улазили само да напусте територију...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било војске ту на Велепромету?

РАДАН ЈОВАН: Јесте, око је било било је и у железничкој станици смештена војска, регуларна војска са...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било официра ЈНА тадашњег, војске, да ли је било каквих сукоба?

РАДАН ЈОВАН: Сукоба у ком смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Велепромету ту, сукоба са тим људима тамо на Велепромету.

РАДАН ЈОВАН: Па није, углавном је то свако сваког слушао то је било све попуњено. Ми смо их пуштали да улазе унутра и аутобуси уђу унутра окрену напуне се и оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за Овчару ии за догађаје на Овчари?

РАДАН ЈОВАН: Чуо јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули за то?

РАДАН ЈОВАН: Па то се почело причати тамо Овчара, па тамо овамо многи то нису ни веровали, ево после се испоставило да се то и десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ког времена сте Ви то рецимо чули, те приче.

РАДАН ЈОВАН: После 5-6 дана до 10. Шапуће се нешто али не могу рећи тачно кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се помињала нека имена у вези тога?

РАДАН ЈОВАН: Не само су рекли да су ти људи побијени и ето то друго не могу да вам кажем за имена, јер сви су рекли погинуо је он, погинуо је онај, после кад је прошао рат кад је то све прошло кад су људи се вратили назад ми видимо да су сви живи рецимо и да се тако...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту на Велепромету било неког раздвајања мушкараца од жена и деце, јер је било и једних и других претпостављам, народ је излазио? Јел било неког раздвајања?

РАДАН ЈОВАН: Па било је не могу да кажем сортирање него једноставно било је и мушкараца и жена, неки су били раздвојени не знам ваљда који су нешто сумњиви били, али онај део града у коме сам ја живео и који јесте видео сам људи су дошли са породицама у исте аутобусе седали мушки и женски, неки су можда задржани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово рекосте сумњиви, ко је то радио, ко је то раздвајао?

РАДАН ЈОВАН: Тамо су били безбедњаци, био је и Жигић, били су тамо, а сад ко је све то радио не знам, пазите то је километар кад уђем унутра шта ја знам шта раде тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Километар по дубини.

РАДАН ЈОВАН: па отприлике 1.000 метара је Велепромет по дубину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Само ово питање о Велепромету пошто је он био ту, да ли је ту где су смештани ови који су да кажем заробљени, не знам који израз да употребим, где су смештани, пошто каже километар ипо...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, то је било питање...

РАДАН ЈОВАН: Па тамо је било складишног простора, сви су се повлачили, зима је ипак морате знати да је то био новембар, децембар, хладно време сви су се склањали, углавном кад мрак падне нигде никог није било, а остане по 2.000 људи, по хиљаду људи је остајало.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: ...кад су завршене те ратне операције пад, ослобођење о том питању, да ли је тад било?

РАДАН ЈОВАН: Тада више није никог било остало на Велепромету.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А докле је он био у Велепромету?

РАДАН ЈОВАН: После 19. односно 20. више на Велепромету није било цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докле сте онда Ви остали?

РАДАН ЈОВАН: Ја сам остао још пар дана и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даљих питања нема.

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Радан тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

РАДАН ЈОВАН: Па Ви сте мене сад звали, никакве трошкове, надам се да сам сад слободан да ме нећете више узнемиравати што се тога тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд Вам се закваљује што сте дошли. Можете ићи.

Председник већа у 11,30 сати издаје

Н А Р Е Д Б У

Да се претрес прекине на 20 минута ради одмора.

ЛАКИЋ СИНИША

Настављено у 12,05 сати.

Сведок Лакић Синиша.

Господине Лакићу име Вашег оца је?

ЛАКИЋ СИНИША: Желимир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте по занимању шта:

ЛАКИЋ СИНИША: Ветеринарски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

ЛАКИЋ СИНИША: У Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

ЛАКИЋ СИНИША: Палићка 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени:

ЛАКИЋ СИНИША: У Вуковару 28.01.1966. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Лакићу овде стоји да је мајка Мирољуба Вујовића Ваша?

ЛАКИЋ СИНИША: Тетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ваш рођак. Остале оптужене да ли знате?

ЛАКИЋ СИНИША: Не знам све, али...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте са њима у срдству, у завади нисте са њима, јел тако?

ЛАКИЋ СИНИША: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте ослобођени дужности сведочења, дакле, она упозорења за сведока која сам вам саопштио на самом почетку јутрос важе и за Вас.

Са подацима као са записника од 31.07.2003. године, упозорен, опоменут, изјављује:

Господине Лакићу с обзиром на то како говорите и реците ми како се осећате?

ЛАКИЋ СИНИША: Добро, само радио сам читаву ноћ, нема везе добро се осећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Делујете уморно и тамо мало видим одговарате доста суздржано, дакле то је разлог. У реду. Познајете Станка Вујановића, познајете овог човека поред њега то је ко?

ЛАКИЋ СИНИША: Јовица Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовица Перић, даље.

ЛАКИЋ СИНИША: Ику знам, Пеђа Маџарац, једино из виђења овог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вуковарац је такође.

ЛАКИЋ СИНИША: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Војновић. Где сте Ви у јесен 1991. године, јесте ли живели у Вуковару, тамо сте и рођени?

ЛАКИЋ СИНИША: Јесте, рођен сам у Вуковару, значи пред сам тај рат кад су Хрвати почели да хапсе и одводе људе на све стране, почели су да нестају ја сам исто преко касарне отишао у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада били у Београду кад је то кренуло, како сам добро схватио кад је то кренуло да сте били у септембру месецу у Београду.

ЛАКИЋ СИНИША: Јесам, онда сам се на општи позив за мобилизацију за лица која су избегла са ратних подручја јавио 01.10. у Шид, значи у јединицу као резервиста, после тога био сам у Шиду пар дана 2-3 дана не знам ни ја колико, отишли у Товарник тамо један дан, ноћ шта ја знам колико и после тога преко Негославаца у Вуковар. Тамо смо се припојили јединици капетана Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било резервиста тада?

ЛАКИЋ СИНИША: Што смо дошли, па једно 20-ак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви сте припојени код капетана Радића у ту чету?

ЛАКИЋ СИНИША: Па не знам да ли су други, али ја јесам. Та јединица као неког су поставили командира, пребацивали су се како је ко стао у камион значи хаде сад уђите вас пет, па још пет не знам ни ја, углавном

док смо ми дошли до Вуковара то је већ била расформирана јединица, значи онда су ме убацили у јединицу код капетана Радића и ето ту сам провео рат, значи код њега у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то се пријавили као добровољац у септембру на позив за мобилизацију у септембру месецу.

ЛАКИЋ СИНИША: 01.10.1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све време сте били у тој истој јединици.

ЛАКИЋ СИНИША: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је био командир или командант или како би смо га звали, изузев капетана Радића јесте ли имали некога?

ЛАКИЋ СИНИША: Мислите као командира неког вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као командира вода или.

ЛАКИЋ СИНИША: Па био ми је неки Ђорђе, али не знам тачно ко је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био из Вуковара или?

ЛАКИЋ СИНИША: Не могу тачно да вам кажем, могуће да је био, ја сам онда тамо био нови и нисам се распитивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тамо био Сирета Дамир Сића.

ЛАКИЋ СИНИША: Сића је једно време исто био командир, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, командир вода тог у коме сте Ви.

ЛАКИЋ СИНИША: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Учествовали сте у акцијама?

ЛАКИЋ СИНИША: Јесам, учествовао сам у акцијама, значи кад је та јединица ишла ја сам нормално са њима ишао у акције, мислим како је било наређено тако...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у саставу те ваше јединице уже те јединице, да ли су само били резервни састав или је био редовних војника?

ЛАКИЋ СИНИША: Било је и редовних и резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И резервног састава и редовних.

ЛАКИЋ СИНИША: Да и неких добровољаца и не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тада био Ваш рођак Мирољуб?

ЛАКИЋ СИНИША: Исто је био ту у истој чети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код капетана Радића јел тако? Да ли је био у истом воду или?

ЛАКИЋ СИНИША: Не знам да ли је био у истом воду не могу сад тачно да вам кажем, мислим да није, мислим да је био као неки познавалац терена, координатор при штабу, шта ја знам шта је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он командовао каквом јединицом, да ли је Вама то познато?

ЛАКИЋ СИНИША: Није командовао кад је био у истој јединици јер сигурно да није он командовао капетану Радићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али рецимо неком нижом јединицом, водом неким?

ЛАКИЋ СИНИША: Ја сам имао свог командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам само ако Вам је познато.

ЛАКИЋ СИНИША: Не није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко Вујановић где је био?

ЛАКИЋ СИНИША: Са Станком нисам био у истом правцу тако да не могу да Вам кажем тачно шта је он, која је његова функција била, једном смо се свега срели у некој акцији када смо пролазили, ми из ових улица тамо они овамо, па смо се сусрели у неком мимоилажењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате рећи за Ика из тих дана, јесте ли га сретали да ли знате његово ангажовање неко?

ЛАКИЋ СИНИША: Не знам, за њега стварно не знам нисам ја њега ни видео у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовица Перић.

ЛАКИЋ СИНИША: Јовицу такође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маџарац.

ЛАКИЋ СИНИША: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војновића.

ЛАКИЋ СИНИША: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате за њих ништа. Били сте, дочекали сте ослобођење Вуковара или пад Вуковара у Вуковару, кад је то било да ли знате који је то био датум?

ЛАКИЋ СИНИША: Мислим да је био 18.11. ја верујем да је 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били тих дана 18., 19., 20.?

ЛАКИЋ СИНИША: Па тих дана био сам у Петровој гори тамо улица Петрова гора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема борбених дејстава претпостављам, каква су Вам била ангажовања и шта сте радили?

ЛАКИЋ СИНИША: Жена ми је уствари девојка значи ондашња дошла ми је из Новог Сада ту је била иначе за време рата и вратила се тамо тако да сам био са њом и са овим мештанима у улици, углавном није било никаквих акција, рат се завршио и сви једва дочекали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате јели било заробљеника, заробљених војника хрватских тих дана?

ЛАКИЋ СИНИША: Не знам да ли је било тих дана, било је за време узмимо ратних дејстава да су били заробљени, а после тога шта се дешавало то стварно немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били на Велепромету тих дана, у касарни у винарији, на Овчари?

ЛАКИЋ СИНИША: Не. У Велепромет сам једино долазио пар пута за време рата, а после тога нисам, значи кад се једноставно завршило, тако да нисам више одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана нисте били ни на Овчари ни на Велепромету ово 18., 19., 20.

ЛАКИЋ СИНИША: Не могу сад да тврдим могуће да сам био на Велепромету али не могу сад да тврдим да сам био и кад сам био и шта ја знам, могуће и да сам навратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да сте Ви после тога радили као ветеринарски техничар на Овчари?

ЛАКИЋ СИНИША: Тако је, али је то било некако после нове године значи 1992. године у првом или другом месецу, не знам ни ја сад тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за Овчару у овом неком другом смислу о коме ми данас овде седимо сви.

ЛАКИЋ СИНИША: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули за то?

ЛАКИЋ СИНИША: Па сад не могу и то да вам кажем тачно, чуо сам не могу да вам кажем, можда је прошло пола године, можда је прошло не знам ни ја 3 месеца, можда углавном не могу сад прецизно да вам кажем када сам чуо, да ли је можда прошло и годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је он радио на Овчари као техничар пре или после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је рекао.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Кад је почео да ради после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је после нове године.

ЛАКИЋ СИНИША: После нове године 1992. године.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Где је те приче чуо, да ли ту или у граду доле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те приче везано за Овчару, рекосте да сте чули да ли пола године да ли 3 месеца након, па Вас пита пуномоћник где сте Ви то чули горе на Овчари или у граду?

ЛАКИЋ СИНИША: Право да вам кажем не знам где сам чуо, не могу сад да вам кажем где сам чуо. Мислим прошло је то доста година ко ће сад да се сети да ли сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете господине Лакићу? Оптужени немају питања?

ЛАКИЋ СИНИША: Једино знам да у другим патриотским земљама по оваквим људима се улице главне зову, а овде ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то није предмет овог претреса.

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд, трошкове доласка?

ЛАКИЋ СИНИША: Ја сам ноћас радио тако да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове путне трошкове. Хвала лепо можете ићи.

ЛАКИЋ СИНИША: Да ли могу да останем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да можете сести.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН

Господине Ваљаревићу име Вашег оца је?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Милета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Електричар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: 25.11.1959. године у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту и живите, улица?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Теодосијева бр. 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неки надимак?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Џо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мали Џо, Велики Џо или само Џо?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Велики Џо пошто сам ја мали да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Велики Џо, неко ме тако зове, неко Мали, неко Велики, све једно углавном тако и Жућа у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са подацима као са записника од 24.06.2003. године па изјави:

Господине Ваљаревићу да ли познајете ове људе у првом реду овде.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Ја их познајем да вам кажем нешто мени је част што их познајем и са задовољством их познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству са њима, у завади?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, није у завади, па изјави:

Ако сам добро схватио Ви сте у ова дешавања ратна јел тако на подручју Вуковара – Славоније укључили као добровољац.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте испричајте нам нешто о том Вашем ангажовању.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Преко Радикалне странке, ја сам члан Радикалне странке био и пре рата, био сам члан и Друштва слобода, отишао сам као добровољац горе и укључио се одреду Лева суподерице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лева суподерица.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Да тако се звао одред, добровољачки одред који је под командом тада у то време био Милан Ланчужанин, командант одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани Камени. Који је састав био, колико је било људи у том одреду?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Ту се кретало људи пазите од негде од 140 до 150 људи то је био тај одред отприлике некад мање некад више, то су добровољци који дођу и оду нико нема право да их задржи, у суштини их је било много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај одред био под каквом командом, ко је био нека непосредна претпостављена команда... Ланчужанину?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Па радило се у садејством са војском. У то време је био Мркшић и мислим да је био у то време капетан или мајор Шљиванчанин, само не знам чин који је имао мислим да је имао чин мајора кад је то почело да се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када су завршене те операције за Вуковар?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: За мене су операције трајале до 17. новембра, 17. новембра сам био рањен и пребачен сам у Београд, уствари прво у Негославце, из Негославаца на ВМА, одатле у Ургентни центар, са Ургентног центра на ортопедију, значи за мене су се завршиле операције 17. новембра, ја сам се вратио после тамо негде почетком децембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Овчару?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Само из новина и ово сад ова дешавања што се дешавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули за Овчару?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Чуо сам за Овчару да се десило како да вам кажем 1994. или 1995. године. знатно касније уопште ме није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да познајете Вујовића, Вујановића, да ли их знате из тих дешавања, шта су радили они?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Ја њих познајем из неких акција овако, видели смо се после завршетка акција, ми смо били различити одреди и оно што сам рекао познајем их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они нису били у тој јединици у овом одреду...

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Да бих могао нешто конкретно да причам о њима могу само да причам као неке људске особине њихове. Ја сам мало пре рекао да ми је част што их познајем и задовољство што их знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они били војници негде, да ли знате где су били ангажовани?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Ја мислим да су ту били неки одреди Петрова гора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одред петрова гора. Да ли знате ко је командовао тим одредом, јел су ли ту били исто добровољци, добровољачке јединице?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Знате шта ја сад могу да кажем у овом тренутку колко знам из приче да је то било састављено из нешто добровољаца али више је било тих мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вујовић, Вујановић који су били рекосте у том одреду, да ли су имали какве командне ингиренције, да ли су командовали каквим јединицама, да ли то знате или не знате?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: То не знам да вам кажем, ја њих знам овако да ли су они командовали, да ли нису, то ја нисам био у контакту...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то доста друго траје Ви сте схватио сам колико 2 месеца.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Па био сам ја после рата тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него за то време имали сте сусрета.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Па нисмо имали много контаката овако јер смо били у супротним одредима, не у супротним у буквалном смислу него они су на једној страни, они на другој страни стационарани тако да виђао сам их са Каменом када дођу у штаб код нас и тако смо се виђали, иначе не знам које су функције имали и да ли су имали неке функције командне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили су код Каменог у штаб.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Да, они су се познавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био штаб ваш?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Нама је штаб био, био је прво једно време у Новој улици, а после пада Вуковара био је у Каменовој кући то се зове Лева суподерица, не знам тачно, мислим то место насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас питајте сведока да ли познаје особу по имену Кинез, да ли познаје особу по имену Марета, да ли познаје Мирка Љубишића?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Да. Познајем и Кинеза и Марета и Каменог нормално то су људи који су били у одреду Лево суподерице. Мирка Љубишића вероватно га знам ја сам једанпут овде кад сам долазио прошли пут рекао да многе њих знам али не знам по имену и презимену као што и они вероватно многи од њих знао само као Џоа а не знају по имену и презимену. Знам и Ђанија... ја мислим да је Ђанковић, онда тамо ако питате за те људе њега познајем, познајем и Милана Ланчужанина, познајем све који су.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас питајте сведока када их је видео последњи пут 20. новембра и где?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: 17. новембра сам ја рањен.

НАТАША КАНДИЋ: Када је последњи пут видео укључујући Цецу, Кинеза, све ове поменуте, у Велепромету или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, везано за тада у то време не касније.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Кинеза сам у то време последњи пут када смо повели акцију то је значи 17. новембра, Цецу исто он је пре тога био рањен тај дан се ваљда и вратио из болнице, Марета такође, значи 17. новембра сам их видео кад смо кренули у акцију, ја сам тада био рањен и више после...

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас да питате сведока када је са овим људима чија сам имена поменула, да ли је разговарао о Овчари и ономе што се догодило на Овчари?

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Нисам разговарао са њима, виђали смо се често, они су људи који живе на различитим странама, један је Цеца у Митровици, Кинез у Руми, ја сам Београду, ми један другоме помогнемо кад они дођу овде или ја одем тамо да нешто одрадимо, задњи пут Кинезова жена је била болесна ту сам помогао да оде до лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте причали.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Господине судија после рата ми немамо потребе шта да причамо.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих такође молила да га питате, да ли је са Каменим разговарао о Овчари и да ли га је Камени можда обавестио о томе шта се догађало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Ваљаревићу да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Па знате шта ви ћете мене вероватно још звати ја сам се већ навикао да долазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове, ја то схватам тако да не тражите трошкове.

ВАЉАРЕВИЋ ГОРАН: Не тражим ништа то су моји пријатељи стварно још један пут изјављујем да је мени час и задовољство да познајем те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО

Сведок Каталина Михајло.

Име Вашег оца је?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Мићан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени господине Каталина?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: 28.7.1947. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Ножићко, Бања Лука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: У Херцег Новом, Зеленика бб.

Нема тамо улица то је бб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоје као Ваши подаци те врсте да живите у Бачкој Паланци, ул. Војводе Сепе Живојина Мишића па смо тамо и послали позив.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Да мајка ми је тамо, ја сам случајно био тамо када сам добио позив, тамо ми мајка живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде присутне оптужене, то су људи из првог реда.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Како да не то су моји добри пријатељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њима у сродству можда са неким од њих, завади нисте?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Не, добри пријатељи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Дакле, са подацима као са записника од 30.10.2003. године, па изјављује:

Јесам 1991. године Вуковар, Славонија, да ли сте ангажовани као добровољац?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Могу ли мало да се вратим натраг пре тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте да видимо.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: 01.08.1991. године већ је било Срба напустило 90% и ја сам остао у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били тада настањени у Вуковару?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: У Вуковару живим, збор народне гарде испред хотела у 2 сата долазе и хапсе ме из чиста мира, до тада ниједан српски локал није радио све је било минирано и паљено до тада, тврдим вам,

нема ни један... који је локал радио, сви су били минирани, паљени, све је то побегло. Ја сам остао, жена ми је Хрватица била и остала је Хрватица нормално, хапсе ме ти који су ме хапсили знам и имена, они живе у Вуковару већина, сад су унапређени раде у суду један, воде ме у теретану ту злогласну, ту ме муче, Микула Игор који је убио фамилију... везао ме на струју те ме на струју мучио, Ма... Жељко ради у суду неки Крна га зову Франић како му је презиме трговац обични сад је пуковник Збор народне те војске Хрватске у пензији мировини њиховој, хоћу да кажем ми смо... свуда били надрљали тамо знате. 01.08. мене хапсе и ја им ту ноћ побегнем са лисицама на рукама, мучили су ме струјом, убили ме од батина имам све налазе нисам ја донео све овамо, господу истражитеље то није занимало на пример, њих је занимало само да ја окривим можда ове, то исто да Вам кажем. Кад сам био на телевизији 02.08. ту ноћ су ми минирали локал, упалили ми локал «Лондон», то уопште истрагу није занимало њих је само занимало против некога, не знам против кога, сад изволите ви па. Ја сам отишао од тих батине и од те туче и од тог малтретирања био сам у ...на лечењу, био сам једно 20 дана у Босни у Фојници на лечењу у бањи, имам све налазе овде од ових доктора у Београду. То сам вадио, то су ми саветовали доктори да вадим и то тамо негде тек можда 09.08. јер нисам могао ходати какав сам био од батина и мучења. Одем у бању и онда како је то било све морам ићи у униформу обучен, ја сам доста одговоран, имам године и знам да је то... одем у Шид и пријавим се тамо, али нисам био способан за то и добијем тамо у команди сам био неки возач, имао сам ципа новог... патрола и онда сам повремено ишао у Вуковар, повремено. Возио сам неке америчке новинаре и тако које куда. После рата су ме чак и осудили... тамо у Хрватској 10 година сам добио робије то никог не занима, значи шта могу да кажем, само их занима како ће ови овде да добију затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, нисте то питани господине.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Ја причам, Ви сте ми дозволили ја причам. Ви изволте ако имате нешто да питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте ангажовани ако сам Вас добро схватио утолико што сте у Шиду.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Да ја сам дошао тамо пријавио сам се тамо јер сам сматрао да ми је то обавеза иначе сам неспособан био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковар одлазите.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Одлазио сам повремено у Вуковар, можда у две недеље једанпут, двапут и до Велепромета, тамо сам долазио и даље нисам нигде ни ишао, био сам једанпут на Петровој гори, водио неке америчке новинаре који су снимали, хтели ту прву линију нису ни видели прву линију па побегли одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у дане 19., 20., новембра били у Вуковару.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: 19. сам изашао, ја сам 19. моју жену нашао, моју мајку, њену мајку и њену сестру и 19. сам одвезао до Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашли сте их где у?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: У Велепромет су дошли, тај дан је ослобођен они су били на Овлајници доле и тај дан је био слободан, не знам да ли дан раније, не знам и довели у Велепромет и ја сам одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било још тамо људи?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Па било је људи, како није било, било је народа, било је народа, остало не знам колико 2.000, и ја ставио у ауто, узео пропусницу коју имам и сада нема ту код себе али нисам ни донео и 19. отишао у Београд на Баново брдо хотел Радмиловац или Михајловац не знам како се зове тамо дошао две ноћи преспавао и дошао у Нови Сад и вратио се у Вуковар 22. ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Овчару? На Овчари нисте били ако сам схватио.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Ишао сам тамо сам ишао некада на пецање пре не знам можда пре рата 2,3 године сам био на пецању, има нека бара тамо али нисам био никако на Овчари никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Овчару у овом неком контексту у коме ми заседамо сада.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: У рату ово ја сам то чуо не могу са сигурности рећи када али можда у 1992. години или чак почетком 1993. године јер ја сам хоћу вам рећи нешто, ја сам радио у Министарству правосуђа возио сам неке министре и тако то и нисам имао прилику да будем..., можда би ја чуо то, можда и неби, јер ја кад сам то чуо то је можда било годину дана 1993. година нпр. или крај 1992. године тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате од кога сте то чули?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Не, откуд знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Горан Иванковић звани Џо?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Како не знам, сад је у Канади, па како не знам он је причао свега и свачега против оптужених, не знам шта он има против некога, против мене нема ни ја против њега, али тај лично је причао свега и свачега лично знам да је причао чак и не знам новце је тражио од некога тамо и рекао ако буде Слобо или не знам ко да ће он је нпр. тај је лапрдо свега, лајао, не знам против кога је био, не знам ја ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Михајло Ви сте 30.10.2003. године тамо у СУП-у у Новом Саду саслушавани од стране радника полиције, дали сте изјаву коју ево ја сад имам овде пред собом, па овде стоји да сте Ви тада њима изјавили да сте први пут о убиству заробљеника на Овчари чули током 1994. године од Горана Иванковића званог Џо и да Вам је он тада саопштио да неће пријавити онога ко му буде дао 1.000.000 марака.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Да могуће да сам то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то рекли полицији, данас нам говорите нешто друго.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Ја кажем да сам чуо јако касно после тога, али знам да је тај свачега причао, ја кажем можда сам чуо и од њега, али знате где у Новом Саду сам ја то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас сад питам да ли пошто сам ово Вама прочитао и предочио питам Вас да ли Вас то подсећа можда да ли је то тачно да Вам је он тада то рекао.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Ја верујем да ми је он зато што је то било у Новом Саду ја знам и ко је био чак тада, знам да он увек тако неке глупости и сви смо га сумњали да је да кажем мало ми смо увек мислили

да је он збуњен и деловао је тако, он је деловао тако, ја мислим да он није ни нормалан чим би га Хаг... онда да је био лудак неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када га Ви знате?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Па он је мени комшија тамо, тата му је доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи знате га из предратног Вуковара.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац му је лекар.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Да лекар специјалиста, не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га за време рата знате?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Не, па нисам био тамо откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па били сте то колико сте били, да ли знате.

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Ја сам њега виђао у Новом Саду он је живео у Новом Саду, ја сам тамо жену био спаковао у један стан и ја сам од моје Владе Републике Крајине добио пејџер и по потреби у Београд и у Нови Сад... ја нисам у Вуковару био по потреби сам долазио у Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања. Да ли оптужени имају шта да питају.

Питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Каталина да ли тражите трошкове што сте дошли данас?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Како да не платио сам пут овамо и натраг 40 еура, 19 еура карта дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је повратна карта?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: 38 еура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повратна карта возна, јел имате са собом ту карту?

КАТАЛИНА МИХАЈЛО: Нема, јел треба? Јутрос сам дошао овамо јутрос сам у 7 сати кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро значи тражите. Ми Вам можемо дати динарску противвредност тих 38 еура.

Сведок тражи на име трошкова доласка за возну карту на релацији Херцег Нови-Београд и обрнуто износ од укупно 38 еура што му се и досуђује у динарској противвредности а привремено на терет буџетских средстава суда.

Јавићете се господине Каталина колегиници Снежани после овога да Вас упуту како да добијете овај Ваш новац. Хвала лепо. Можете остати у заседању, можете ићи како желите.

МАЦАРАЦ РАНКО

Приступи сведок Мацарац Ранко.

Господине Ранко име вашег оца је?

МАЦАРАЦ РАНКО: Ђуро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

МАЦАРАЦ РАНКО: Столар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пензији. Где живите?

МАЦАРАЦ РАНКО: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

МАЦАРАЦ РАНКО: Краља Петра Слацића бр. 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и када?

МАЦАРАЦ РАНКО: Обљај, Глина, 17.05.1950. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако ја добро разумем ове овде записане констатације које имам пред собом Мацарац Предраг је Ваш синовац, син Вашег рођеног брата.

МАЦАРАЦ РАНКО: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том случају сте Ви ослобођени дужности сведочења, Ви не морате да сведочите, јел знате да не морате да сведочите али Вас питам да ли желите да сведочите?

МАЦАРАЦ РАНКО: Ја ћу рећи оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том случају опет важе она упозорења као и за остале сведоке да сте дужни казивати истину, да се за давање лажног исказа кривично одговара, да не морате одговарати на питања чијим одговором би свог блиског сродника или себе изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу па Вас и подсећам да сте и тада у Новом Саду 21.11.2003. године код истражног судије положили заклетву за сведока.

Са подацима као са записника од 21.11.2003. године, упитан од стране председника већа, поучен да је ослобођен дужности сведочења као рођени стриц оптуженог Мацарац Предрага, сведок најпре исказује да жели да сведочи, па потом упозорен и опоменут од стране председника већа уз подсећање на заклетву за сведока исказује:

Изволите господине Ранко. И пре рата тамо живели сте у Вуковару, живите и данас.

МАЦАРАЦ РАНКО: Живим у Вуковару имам кућу тада се звала Петрова гора улица и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради прецизирања да нам свима буде јасно да ли је улица Петрова гора или је то као неко насеље?

МАЦАРАЦ РАНКО: Улица је Петрова гора али је био мало шири круг, две три улице су у току рата формиране као Петрова гора, али иначе је улица Петрова гора, тако да сам тамо живео и кад су почела хапшења разна по граду и минирања кућа, Српских локала и тако, онда смо се и ми организовали, бојали смо се исто тако да нам се неће десити. Организовали смо се и мало смо држали страже и тако и тада је дошао мој брат који није могао више кући да иде јер су биле постављене

барикаде, није могао да иде кући и онда је он, жена му и Предраг су дошли код мене и били су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат Вам се зове?

МАЏАРАЦ РАНКО: Милан. Били су све до ослобођења код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време су ту боравили. Јесте ли Ви имали нека задужења за време...

МАЏАРАЦ РАНКО: Ишао сам на стражу и тако помагао на том делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Петровој гори?

МАЏАРАЦ РАНКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предраг да ли је он имао неких задужења?

МАЏАРАЦ РАНКО: Ишао је на стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био рањаван?

МАЏАРАЦ РАНКО: Јесте, рањен је био у руку и ногу и био је у Негославцима у болници, међутим, није било места тамо, било је тежих рањеника и он је био отпуштен и код једног пријатеља од брата код њега је боравио да би ишао на привијање сваки дан и након 7-8 дана је дошао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су завршена та ратна дешавања на подручју Вуковара тада.

МАЏАРАЦ РАНКО: Шта како су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је завршен рат, кад је Вуковар ослобођен, пао, како год то хоћете назвати? Да ли то знате? Схватио сам новембар 1991. године је неспорно.

МАЏАРАЦ РАНКО: Да. Завршен је крајем новембра 18. или 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана где сте Ви били, шта сте радили?

МАЏАРАЦ РАНКО: Био сам код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан, Предраг?

МАЏАРАЦ РАНКО: И њих двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стално, по цео дан јесте ли давали страже и даље?

МАЏАРАЦ РАНКО: Давали смо страже јер смо имали опрез да не би изашле неке заостале групе а то је на периферији града. Тамо је атар и кукурузи да не би из тих кукуруза неко изашао тако да смо мало појачали стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Милан и Предраг ишли да обиђу своју кућу кад је већ ослобођено...

МАЏАРАЦ РАНКО: Ишли су након једно 2 до 3 дана после ослобођења, хтели су ићи раније али су се бојали да исто тако да није заостало и да није минирано чак, онда су након 2 до 3 дана отишли да обиђу кућу и дошли су јако уплакани, ту сам их и ја мало тешио пустите кућу, све је изгорело ништа нису имали и тако да сам их мало тешио направиће се кућа важно да сте ви живи и здрави и тако и онда су они били још једно 5 до 6 дана код мене и онда су нашли једну кућу која је била празна и преселили су се. Тамо су живели док своју нису мало обновили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев то на стражу, изузев то што су отишли да обиђу кућу, да ли су излазили у град, да ли су одлазили из ове ваше куће?

МАЏАРАЦ РАНКО: Не нису излазили у град једино ако је неко отишао мало у комшилук и тако то је било сво кретање. Неко је држао стражу, неко је спавао, картали смо се и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у истим сменама на стражи или сте били у различитим сменама?

МАЦАРАЦ РАНКО: Био сам доста пута са Предрагом у смени а некад неко није могао да иде, нпр. брат ми је један био болестан и њега је Предраг мењао више пута тако да није био стално са мном али је био како је упадало у смену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су престале те стражарске обавезе и дужности?

МАЦАРАЦ РАНКО: Па након пада једно 5 до 6 дана још је било и онда су престали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још једно 5 до 6 дана се то држало те страже.

МАЦАРАЦ РАНКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били на Овчари?

МАЦАРАЦ РАНКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Овчару?

МАЦАРАЦ РАНКО: Чуо јесам али нисам био тамо. Чуо сам за место Овчара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за стрељање на Овчари?

МАЦАРАЦ РАНКО: То сам чуо тек након нове године значи почетком 1991. овај 1992. године да се ту нешто тамо десило а ја не знам шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Схватио сам сведока да је у почетку борбених дејстава Предраг Мацарац био рањен од гелера па ме занима у којој јединици је био и ко му је био старешина ако зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предраг.

МАЦАРАЦ РАНКО: То ја не знам у којој је он јединици, али то је била деблокада касарне, касарна је била блокирана не знам колико 20, 25 дана није могла добити ни хлеб и воду ни ништа нису имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле не знате у којој јединци је био ни ко му је био командант.

МАЦАРАЦ РАНКО: То ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Да ли сведок може да нам каже колико је људи било на том месту које је давало стражу у тој улици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како колико људи? Становника?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Који су се смењивали приликом давања страже?

МАЦАРАЦ РАНКО: Па било је 8-10 како кад који смо се смењивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте се смењивали, или је у смени било 8-10.

МАЦАРАЦ РАНКО: Не, по двојица су у смени била.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Како је било организовано значи на колико сати су се мењали.

МАЦАРАЦ РАНКО: Па претежно по 2 сата, али зависило је и од времена ако је лепо време и дању је могло бити дуже, ако је лоше време било је и краће и тако, ако је падала киша или нешто тако.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Немам више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени.

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Маџарац да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

МАЏАРАЦ РАНКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове не доласка не тражи.

Хвала лепо можете ићи.

Након консултација са замеником ОЈТ-а и браниоцима оптужених ,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се одлаже за:

21., 22., 23., 29. и 30.06.2004., те 01., 05., 06., и 07.07.2004. године, сваког дана са почетком у 9,30 сати, у судници која ће бити накнадно одређена наредбом којом ће се одредити и које сведоке у које дане на одложени претрес позвати.

Ово на знање ПРОГЛАСОМ узимају заменик тужиоца за ратне злочине, пуномоћници оштећених, оптужени и њихови браниоци, па им се позиви неће слати, а сведоци ће бити накнадно писмено позвани у складу са наредбом председника већа.

Довршено у 13,00 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се захваљујем на коректном раду ових дана, да ли је хтео нешто господин Вујовић?

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Већ сам и Вама постао досадан у вези тог лап-топа, Ви сте ми одобрили ја сам писао пуномоћнику Министра правде, нисам добио одговор, ја не знам више коме да се обратим да бар ово мало времена, значи колико је остало да се спреим колико, толико да ми се не деси како је господин јавни тужилац и истражни судија помоћу моје изјаве спремио сведока Јакшића у вези, али нећемо око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: За лап-топ само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу ја сам одобрио у складу са техничким могућностима и тако даље, али не знам да ли сте Ви то добили да Вам се то омогући у некој просторији, то сам своје одобрење послао и Вама и управнику ЦЗ-а и горе у Министарство у ту управу за контролу кривичних санкција. Напишите написмено, ургирајте, насловите на моје име али опет овима горе из Министарства ја ћу то проследити са мојим оним одобрењем поново.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Не знам шта ни коме Вама цаба то ако шаљем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили сте упутство од мене.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ја радим на столу који је висине 48 цм, столица висине 40 цм тако да су ме заболела већ леђа па радим онда на кревету ово мало материјала што имам, ја не знам више шта да Вам кажем како да ми то сматрамо фер суђењем кад ми недате основно, значи не тражим ни да нас пуштате, дајте ми тај лап-топ да могу обрадити све ове материјале, то је брдо материјала, милијарду нелогичности које ја не могу да запамтим, морам ставити на папир и спремити одговор и овакав и онакав пошто нам се пакује са свих страна. Молим Вас само лап-топ тражим и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте овако, значи као што сам Вам рекао један захтев типа ургенције, ургентног одлучивања по оном Вашем ранијем захтеву и ја ћу уз то прикључити и своје оно одобрење и видећемо чиме ће резултирати.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Коме да се обратим, Вама или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обратићете се Министарству правде оној управи, насловите то Ви на мене. (Окружни суд у Београду, Веће за ратне злочине, овај предмет).

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Да ли могу да тражим да ми се један примерак остави пошто овде у затвору не оверавају други примерак што сам у Новом Саду добијао? Да ли можете да тражите да ми се други примерак овери и да ми се да, разумете у два примерка оно што кад прослеђујете. Не оверава ми се други примерак испада као да нисам писао, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушаћемо ево и преко Ваших бранилаца да Вам омогућимо све оно што Вам по закону припада.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Не знам да ли се ово снима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снимамо да, имате ли неких званичних захтева?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Имам један званичан захтев као бранилац Станка Вујановића, ја сматрам да је основни цивилизацијски стандард да притворено лице поготово када је подигнута оптужница против њега има право да има укључени транзистор било би добро да има право и на телевизор. Ево мој браћеник већ други, трећи пут подноси молбу, захтеве да му се омогући да има транзистор, да може да чује вести, да чује неку музику и тако. Имали су то у Новом Саду, али овде такве услове нема. Ја не желим још да подвлачим о условима у којима је, али сматрамо да би ако се примичемо неким другим стандардима онда би стандарди као

притворена лица требала бити на вишем нивоу, па молим да му се одобри барем тај транзистор и могућност да има транзистор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто господине Вујановићу напишите то, пошаљите то нама па ми ћемо видети како се то може обезбедити.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Господине председниче ја сам то писао Ви сте ми одобрили, али сад то не стоји у Кућном реду каже ми надзорник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам шта да Вам кажем.

ОПТ. ВУЈАНОВИЋ СТАНКО: Па ако се то не може од Вас тражити шта онда може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад то излази ван мојих моћи. Само молим Вас господин Војновић Ви сте нешто хтели.

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Хтео бих да Вас питам у вези здравственог осигурања, права на здравствено осигурање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте мене.

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Па реците ми Ви као председник већа суда да ли ја имам право на лекове овде у овом затвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код мене стижу рецепти да одобрим њихово плаћање значи да се неки лекови за притворене требају, подижу, набављају, купују, ја одобравам да све то плати суд, Ви као притвореник не можете и не смете бити искључени из нормалне здравствене заштите, па ми сад није много јасно о чему говорите.

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Имам тешку лезију кичме, имам зачепљење крвних судова и питам доктора за лекове каже набавите од куће. Да ли ја могу из затвора из Београда набавити из Зрењанина лекове? Ја Вас питам да ли је то могуће да се тако понаша према мени то није у реду. Свака част Бранки, Бранка каже поднела захтев кардиолога ја 3 месеца чекам наруцбу наводно код кардиолога ако сам наручен, сад да ли јесам или нисам то је питање, 3 месеца ако неко није у стању мене позвати на преглед ради срца, пазите срце није прст на ноzi, срце је срце, Ви знате шта је то, могу сад отићи за 5 минута, за минут, за 2, за сат времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Војновићу поднесите притужбу председнику суда који врши надзор над тим притвором, дакле председнику Окружног суда у Београду једну притужбу на поступање затворских власти и лекара итд., не знам шта друго да Вам кажем.

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Одвезу ме на интервенцију ја паднем у несвест, одвезу ме у ЦЗ они ми измере притисак кажу притисак је добар нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Па није добро, разумете мени није добро.

За мене није добро господин судија, нисте ми дали одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

